

Numărul 1, noiembrie 2025
Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Galați

GAZETA CNVA

SOCIAL TOPIC
IMPERFECT, ÎN LUMEA COTIDIANĂ

SCRIS DE NOI
ARTICOLELE ELEVILOR

CONCURS DE CREAȚIE LITERARĂ
AM FOST LA CAPĂTUL LUMII

INTERVIURI
DOINA RUȘTI, DIANA CÂRLIGEANU ȘI ADRIAN SANDU

Gazeta CNVA

Gazeta Colegiului Național „Vasile Alecsandri”, Galați

Gazeta CNVA

Gazeta Colegiului Național „Vasile Alecsandri”, Galați

COORDONATORII PROIECTULUI GAZETA CNVA

Cătălina-Diana Popa
Elena Gorovei

DESIGN & DTP

Alecsia-Elena Alecu
Ştefan-Alexandru Savin
Ionuț-Mădălin Țîru

25-26 BOARD

Ionuț-Mădălin Țîru, coordonator general
Ştefan-Alexandru Savin, coordonator general
Alecsia-Elena Alecu, coordonator dep. branding
Maria-Cristiana Cojocea, coordonator dep. editare & corectare
Cristiana-Maria Cristescu-Gârz, coordonator dep. social media
Alexandra-Ioana Picuș, coordonator dep. jurnalism
Miruna-Maria Silian, coordonator dep. redactare

COLABORATORI

Lavinia Buzea
Dionisia
David Mitrea
Ştefan Pavăl

REDACTORI

Maria-Sara Andronache
Alecsia-Elena Alecu
Maria-Cristiana Cojocea
Ecaterina Corcodel-Reman
Alexia-Gabriela Ciucă
Cristiana-Maria Cristescu-Gârz
Darius-Ştefan Drugan
Diana-Elena Ifrim
Daria-Andreea Onișor
Alexandra-Ioana Picuș
Miruna-Maria Silian

Dacă vrei să te alături echipei noastre sau să publici un articol, dă-ne de veste la adresa gazeta@cnva.eu, pe Instagram / Facebook sau ia legătura cu unul dintre membrii Gazetei.

gazetacnva.ro | [@gazeta.cnva/](https://www.instagram.com/gazeta.cnva/) | [facebook.com/Gazeta.Cnva](https://www.facebook.com/Gazeta.Cnva)

Partener în cadrul proiectului
educațional „Fii o voce, nu un ecou!”:

Facultatea de litere
Universitatea „Dunărea de Jos”
Galați

ISSN 2501-2770

Colegiul Național
"VASILE ALECSANDRI"
Galați

04 EDITORIAL

08 IMPERFECT, ÎN LUMEA COTIDIANĂ

- 10 Imperfecțiunea – esență a umanității
de Cristiana-Maria Cristescu-Gârz
- 13 A trăi – la imperfect, mai rar, a fi – la perfect.
de Alecsia Alecu
- 14 Tăcerea imperfecțiunii
de Diana Ifrim
- 14 Imperfecțiunea ca normă
de Alexandra Picuș
-

15 AM FOST LA CAPĂTUL LUMII

- 15 „Literatura și Arta Vizuală Contemporană”
Concurs de scriere creativă pentru liceeni
- 16 De două ori
de Teodor Robert Ifrim
- 17 Portocaliu
de Daria Nicodim
- 18 Le bout du monde
de Noemi Nedelcu
- 19 Unde am sfârșit
de Clara Baroiu
-

20 SCRIS DE NOI

- 22 Scrisoare către un trecut eu
de Alecsia Alecu
- 23 Nisip între degete
de Alecsia Alecu
- 24 Dragoste în romane
de Diana Ifrim
- 24 Piesă
de Diana Ifrim
- 25 Îndrăgostește-te de ochi
de Alexia Ciucă
- 26 “The Moon is beautiful, isn’t it?”
de Alexandra Picuș
- 27 Eternă
de David Mitrea
- 28 Nu suntem non
de Maria-Cristiana Cojocea
- 29 Liniștea de după furtună¹
de Miruna-Maria Silian
- 29 Controversă
de Ștefan Pavăl
- 30 Ecoul spumei mării sau
cum se acordează oamenii
de Briana-Maria Eftinca
-

- 32 Stele
de Dionisia
- 32 Setea ce doare
de Alexia Ciucă
- 33 Într-o învechită Eclipsă de Soare
de Lavinia Buzea
- 34 Umanitatea
de Alexia Ciucă
- 35 Fiecare fereastră
de Ecaterina Corcodel
- 36 Mundus ex carnis
de Darius Drugan
- 37 Ce se întâmplă cu plaja iarna?
de Diana Robitu
- 38 Camera emoțiilor ascunse
de Ecaterina Corcodel
- 39 Maybe in May
de Miruna-Maria Silian
- 39 Treceri
de Maria-Cristiana Cojocea
-

40 CNVAscultă!

- 42 Interviu cu Doina Ruști
prozatoare, scenaristă și profesoară universitară
- 44 Interviu cu Adrian Sandu
fondator a 4 companii având în total peste 350 de angajați
- 46 Interviu cu Diana Cârligeanu
aka K.V. Twain, traducătoarea Sonetelor lui Mihai Eminescu

ISTORIAL

CĂTĂLINA POPA

Profesor MERITO la CNVA, de Limba și Literatura Română
Coordonator al proiectului **Gazeta CNVA**

Istoria *Gazetei CNVA* e cuprinsă toată într-o imagine sepia veche, pe care o găsești întâmplător într-o amintire: pe fundal – ecoul pașilor din curtea liceului, în centru – câțiva adolescenti, o sală de clasă și fervoarea amestecată cu ezitările începutului. Era 2014, când un mic grup de elevi ai Colegiului Național Vasile Alecsandri din Galați au hotărât că au ceva de împărtășit și își doresc să fie ascultați. Reviste cu un istoric bogat mai existaseră – emblematica publicație *Aripi*, spre exemplu – dar adolescentii de atunci au simțit că este nevoie de un nou format. Așa s-a născut *Gazeta CNVA*, care a apărut initial doar on-line, nu ca un ziar clasic, ci ca o fereastră deschisă către sufletul liceului.

Au urmat ani în care cuvintele s-au așezat cuminiți sau neliniștite pe pagini, în care voci inițial fragile au prins curaj, în care idei nebunești au devenit posibile. *Gazeta* a crescut împreună cu elevii care scriau și cu cei care citeau. Apoi, pentru o vreme, s-a făcut liniste. Doi ani de pauză, în care vocile s-au ascuns

în caiete sau în notițele din telefon, dar n-au dispărut. Doar așteptau momentul potrivit să revină.

Iar momentul acesta a fost în 2024, când *Gazeta* s-a trezit din nou... în altă sală de clasă, cu altă generație, dar cu același dor al adolescentilor de a scrie și de a fi înțeleși. Impulsul a venit de la doi elevi de la mate-info, Ionuț Tîru și Ștefan Savin, cei care au transformat dorința într-un proiect real: au adunat o echipă nouă, au gândit aproape fiecare pas și au demonstrat că generația lor nu doar visează, ci și construiește. Prin urmare, alături de prof. Elena Gorovei, cu care am coordonat și generația anterioară de gazetari, am știut că Renașterea revistei nu e doar un proiect editorial, ci un act de curaj colectiv, o promisiune că în mijlocul unei lumi care se mișcă prea repede, adolescentii de la CNVA vor avea mereu un spațiu unde timpul încetinește și cuvintelor li se dă voie să respire.

Pentru mine, *Gazeta* nu e doar o revistă. E o oglindă și, de multe ori, o hartă. O oglindă care ne arată

cine suntem – cu vulnerabilități, exaltări, contradicții. O hartă care ne reconstituie traseele interioare și ne ajută să înțelegem unde vrem să ajungem. E aproape redundant să afirm că adolescența e o vârstă în care înveți să te cauți: în ochii celorlalți, în versurile tale, în multele tăceri care pot să doară. Dar trebuie să reamintesc și aici că a scrie – și mai ales a împărtăși ceea ce scrii – devine un mod de a-ți descoperi propria voce.

Rolul *Gazetei CNVA* nu e doar să informeze, ci și să transforme, pentru că atunci când un elev își vede numele tipărit lângă un text care îi aparține, ceva se schimbă: își dă seama că ideile lui au greutate, că emoțiile lui pot fi recunoscute, că experiențele pot fi recuperate, iar frica de a fi judecat se dizolvă atunci când altcineva îi citește povestea și spune: *Și eu am simțit asta*. Scriitura, în toate formele sale, devine puncte între lumi – între colegi, între generații, între școală și comunitate.

Această ediție pornește de la o întrebare care a devenit leitmotivul nostru: *Ce ai face dacă nu ți-ar fi frică?*? Pentru unii dintre autori, răspunsul înseamnă să scrie prima poezie, pentru alții, să-și spună părerea într-un articol de opinie, pentru câțiva să ia un interviu sau să facă un reportaj. Pentru mine și pentru Elena Gorovei, înseamnă să avem curajul de a le da adolescentilor spațiul să simtă, să creeze, să greșească și să învețe din asta. Cred că, de fapt, tocmai în vulnerabilitate stă adevărul curajului: în momentele când îți lași inima la vedere și spui *aici sunt eu*.

Gazeta CNVA nu e doar jurnalism și literatură, e și despre apartenență, despre a ști că există un loc unde vocea ta contează, unde fiecare gând – fie el luminos sau plin de îndoieri – are loc pe pagină. Pentru liceul nostru, revista devine o arhivă vie, pentru că păstrează emoțiile unei generații și le lasă să vorbească mai departe, iar pentru mine, e o invitație de a vedea cum cresc adolescentii de azi – cu întrebările lor, cu revoltele lor, cu frumusețea lor imperfectă.

Mă gândesc cu recunoștință la cei care au început povestea în 2014, la cei care o continuă acum, la toți cei care vor deschide această revistă și vor descoperi ceva din ei însiși în paginile ei. Am învățat, în toți anii aceștia, că a scrie înseamnă să supraviețuiești proprietății tale prăbușiri, să spui adevărul chiar atunci când doare, să-l spui mai ales atunci când doare. A scrie înseamnă să lași lucrurile mici – un zgromot, o umbră, o tacere – să devină mai grele decât lumea întreagă. Și, poate, cel mai important, am învățat că fiecare număr al *Gazetei* seamănă cu o încercare de zbor: abia schițată la început, apoi din ce în ce mai sigură, mai puternică și care ne ridică deasupra friciei. Și de acolo, de sus, se vede altfel drumul: nu e perfect, nu e drept, dar e plin de lumină.

Te invit să pășești pe drumul acesta împreună cu noi și să te întrebi, la fiecare pagină: **Ce aș face dacă nu mi-ar fi frică?**

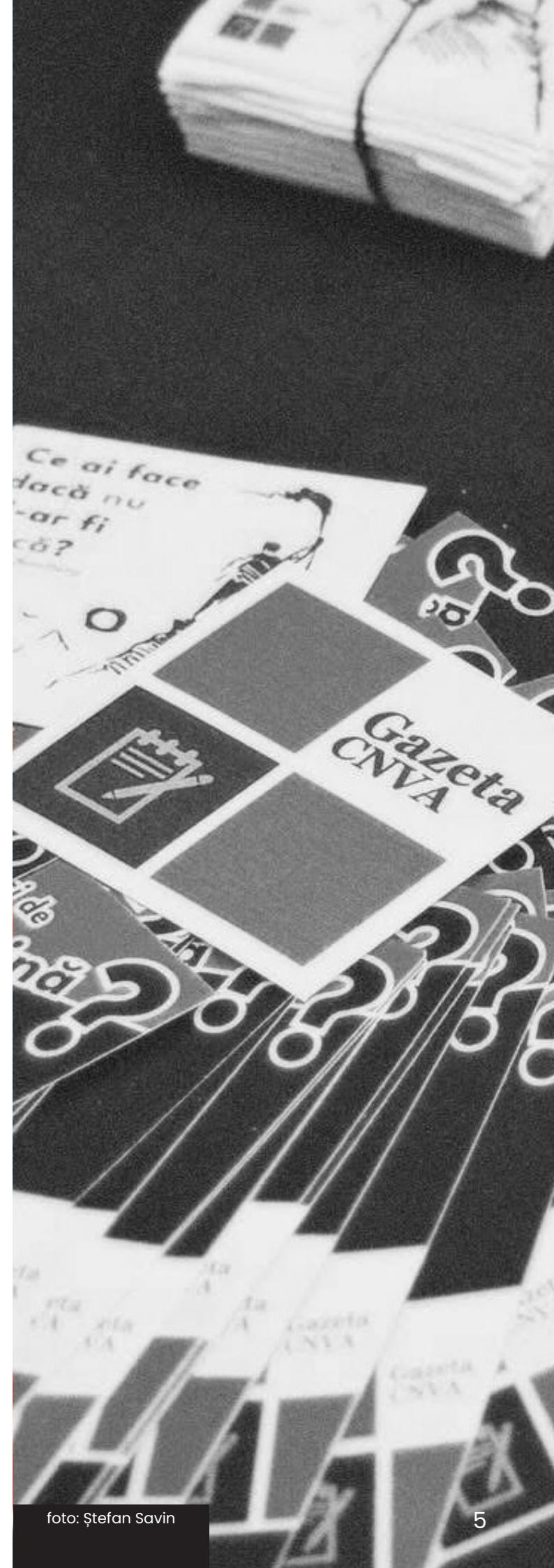

foto: Ștefan Savin

MARIUS ȚUCA

Lector universitar, Facultatea de Litere, Universitatea „Dunărea de Jos” Galați

Mentor în cadrul proiectului „Fii o voce, nu un ecou!”

(proiect ce constă în ateliere interactive de comunicare publică – jurnalism, relații publice, gândire critică)

Dacă îți se pare că decalajul dintre generații e prea mare, oprește-te pentru o secundă, privește din nou în jur, trage aer în piept și bucură-te: decalajul de acum e încă mic față de ceea ce urmează să se petreacă. După toate probabilitățile, distanța dintre generații se va mări și mai mult. Cum e posibil? Cu ajutorul tehnologiei, care a părăsit progresia aritmetică și se îndreaptă cu pași grăbiți spre o progresie de tip geometric.

Să privim doar comunicarea dintre oameni. E suficient. Dacă înțelegem cât de repede am dat stiloul și scrisoarea pe tastatură și emoticon, vom înțelege în ce ritm nebun se schimbă lumea din jurul nostru. Avem nevoie să înțelegem ritmul transformărilor ca să pricepem cât de ușor ne îndepărțăm unii de ceilalți. Aș zice că momentul Facebook e un soi de piatră de hotar. Comparabil cu apariția stiloului sau a tiparului. Peste ani, istoria comunicării umane va disocia între „înainte de Facebook” și „după Facebook”, pentru că, nu știu, doar apariția telepatiei să producă în viitor o transformare atât de mare la nivelul modului în care relaționăm.

Părinții și bunicii de astăzi au acceptat Facebook (adică schimbarea): unii treptat, alții accelerat; unii în ritm de marș, alții în acorduri de recviem. În schimb, voi, adolescentii de acum, v-ați născut odată cu Facebook. Pentru voi rețeaua face parte din moștenirea pe care umanitatea v-o lasă, alături de toate celelalte beneficii și dezastre din jurul nostru. Și ghici ce? Facebook e deja perimată. E pentru moșnegi, acolo stau doar mama, tata, bunicii, mătușile și unchii. Și nu știu dacă realizezi cât de repede s-a produs această demodare: în 20 de ani, tehnologia de vârf s-a degradat moral și a fost scoasă la pensie. E ca și cum aș spune despre voi că sunteți bătrâni... În fine, revin, reiau ideea. Din aceleași motive care vă împing (instinctual probabil) să închideți și să încuați ușa de la camera voastră, v-ați izolat în Instagram și TikTok, care sunt mai cool, mai vii, mai tinerești, mai colorate, mai vizuale. Unii dintre moșnegi și-au făcut și ei Instagram și TikTok și, pe principiul trasului cu urechea și privitului pe gaura cheii, au încercat să afle ce se întâmplă dincolo de zid. (Un zid pe care cele două generații l-au construit umăr la umăr.)

Dar există karma, vă garantez. Soarta vă va pedepsi crunt. Tehnologia și rețelele se vor schimba atât de mult, încât copiii voștri nu-și vor mai face nici măcar accidental conturi pe Insta și TikTok. Habar nu am ce va fi: or să stea ascunsă pe rețele invizibile, vor inventa firewall-uri care detectează vârsta, nu știu. Și nici nu mă interesează. Știu doar că veți fi pedepsiți. Nu voi mai fi pe aici să vă râd în nas, dar sper să vă imaginați și să țineți minte rânjetul meu de acum, din spatele tastaturii.

Acum, dacă ați ajuns să citiți până aici, e bine. Aflați că, de fapt, textul de până aici nu e despre voi. Adică e despre voi, despre generație ca întreg, dar nu e despre voi, ca grup restrâns. Nu. Voi, cei de la *Gazeta CNVA* sunteți altfel. Voi încă păstrați multe dintre caracteristicile (remarcați că evit să folosesc „calitățile”) generației din care fac eu parte. Poate că ați și scris măcar un biletel de dragoste dacă nu o scrisoare, în mod cert vă întâlniți și discutați față în față, încă mai citiți cărti (bine, nu alea obligatorii)... Ca să nu mai zic, Doamne-Dumnezeule!, că scoateți o revistă tipărită!!! Zici că aveți o sută de ani! Moșnegilor!!!

Vă jur că în întâlnirile cu voi nu am simțit decalajul pe care îl simt în relație cu alți tineri. Nu știu, poate pentru că sunteți suficient de abili încât să mă păcăliți (uite, aici chiar ar fi mers un emoticon) sau pur și simplu pentru că sunteți suficient de inteligenți încât să realizați că aveți mai multe de câști-

gat dacă vă pasă cu adevărat de relația cu cei mai în vîrstă decât voi.

Sunteți altfel și asta vă va ajuta când generațiile de după voi vă vor trânti în nas ușa rețelelor pe care se vor izola. Chiar dacă vă va fi muuuult mai greu decât ne este nouă să păstrăm legătura cu voi. Pentru că, revin: tehnologia va adânci și mai mult prăpastia dintre generații.

Comunicarea (sau lipsa ei) este vinovată de decalajele dintre generații și, în același timp, singura capabilă să producă vindecare.

E foarte simplu: fii dur cu propriile cuvinte și tolerant cu cuvintele celorlalți.

FII DUR CU PROPRIILE CUVINTE ȘI TOLERANT CU CUVINTELE CEGORLALȚI.

~ OSCAR WILDE

**Fii tu însuți;
celealte roluri sunt deja
ocupate.**

Imperfect, în lumea cotidiană.

**Ne uităm după perfecțiune,
dar iubim ceea ce ne scapă de sub control.**

Ceea ce strică simetria, adesea dă suflet întregului.
Uneori, tocmai ce pare în plus, greșit sau nelalocul lui dă sens creației.
Frumosul real nu e perfect - e sincer.

Imperfecțiunea, ESENȚĂ a umanității.

Cristiana-Maria Cristescu-Gârz

Se spune că Dumnezeu a creat lumea în şase zile şi a văzut că era „bună”. Nu perfectă. Bună. Poate că adevărul existenței noastre începe de acolo, nu din ideea de perfecțiune, ci din acceptarea acelui „destul de bun” care, în tăcerea lui, poartă un miracol tainic. Am uitat, poate, că viaţa nu ne cere să fim impecabili, ci vii. În această simplă distincție se ascunde întreaga poveste a sufletului uman, căutând mereu ceva dincolo de granițele sale, dar găsindu-și împlinirea tocmai în limitările care îl definesc.

Undeva de-a lungul drumului, omul a început să confundă umanul cu idealul. Poate din clipa în care și-a simțit propria limitare. Când a înțeles că este vulnerabil, că poate pierde, că este sortit schimbării. A fost suficient un gând, că ar putea fi mai mult, și de acolo a crescut o întreagă construcție numită perfecțiune. Un miraj care promite siguranță, dar cere renunțare. Promite iubire, dar impune măști. Promite succes, dar cere autoanulare. În această alergare constantă după un orizont care se îndepărtează pe măsură ce înaintăm, ne pierdem prezentul - singurul timp în care putem experimenta adevărată viață.

Astăzi, perfecțiunea nu mai e o simplă aspirație. A devenit o formă de supraviețuire socială. Un imperativ tăcut, dar omniprezent, infiltrat în felul în care vorbim, muncim, ne iubim, ne îmbrăcăm, ne prezentăm. Trăim într-o lume care nu doar că cere performanță, dar pedepseșteumanitatea atunci când ea devine vizibilă. Emoția a devenit slăbiciune. Ezitarea, greșală. Nevoia, o do vadă de eșec. Ne-am construit o cultură în care masca perfectă are mai multă valoare decât fața autentică de sub ea, creând astfel un spațiu social în care toți jucăm roluri, dar nimeni nu se simte cu adevărat înțeles.

Pe rețelele sociale, imperfecțiunea e inacceptabilă. A fost editată. Estompată. Corectată până la dispariție. Se râde, dar nu se plâng. Se arată succul, nu și procesul. Se aplaudă finalul, dar se evită călătoria. Fiecare fotografie e o construcție, fiecare text o vitrină. Iar în spatele acestor vitrine, milioane de oameni privesc și se compară, simțindu-se tot mai mici, mai greșiți, mai puțin. Ne prefacem cu toții că trăim vieți perfecte, participând fără să vrem la o conspirație colectivă a iluziei care ne lasă pe toți mai singuri în imperfecțiunile noastre naturale și ineluctabile.

Comparându-ne viețile reale cu niște fragmente lustruite din existențele altora, începem să credem că nu suntem suficienți. Că ne lipsește ceva esențial. Că suntem, pur și simplu, prea imperfecti pentru a merita liniște, iubire, recunoaștere. Devenim spectatori la propria viață, încercând în același timp să jucăm roluri în care nu ne regăsim. Această dedublare constantă ne fragmentează sufletul, ne face străini față de propriile experiențe, transfor-

mându-ne în regizori obsedați de fațada propriei vieți în locul experiențelor veritabile care prioritățea ce vrem, nu ce ni se impune.

Sindromul impostorului e simptomul unei lumi care ne cere să fim altceva decât suntem. El apare nu pentru că oamenii nu sunt valoroși, ci pentru că sunt învățați să nu credă în valoarea lor. Un Tânăr acceptat la o universitate prestigioasă se întrebă dacă nu cumva a fost o greșală. O femeie care a reușit într-un domeniu dominat de bărbați se simte ca un intrus. Un artist care își expune lucrările pentru prima dată tinde să își devalorizeze creația. O mamă care simte obosalea e copleșită de vină, nu de înțelegere. Nu realizările lipsesc, ci capacitatea de a le accepta cu demnitate. De parcă am purtat cu toții un critic interior nemilos care ne șoptește că nu am făcut suficient, că nu suntem suficient, că orice succes este fie temporar, fie rezultatul unui noroc care se va epuiza.

Trăim cu senzația că suntem într-o competiție permanentă. Cu alții, cu noi însine, cu o versiune ideală care pare mereu cu un pas înainte. Ne corectăm gesturile, gândurile, emoțiile, trupurile. Învățăm de mici să ne supraveghem modul în care ne exprimăm, ce simțim, cât greșim. Școala pune accentul pe răspunsul corect, nu pe întrebarea autentică. Greșala nu este premiată. O notă proastă înseamnă eșec, nu prilej de creștere. De aici, începe rușinea. Și rușinea ne însoțește în adolescență, în relații, în profesie. Această umbră a judecății ne urmărește pretutindeni, transformându-ne în propriii noștri gardieni, mereu în alertă, niciodată relaxați în propria piele.

În educație, imperfecțiunea nu este permisă. Copiii nu sunt învățați să eșueze, ci să evite eșecul cu orice preț. O greșală gramaticală, un răspuns imprecis, o teamă exprimată, toate pot deveni motive de ridiculizare. Într-o lume care cere performanță, copiii învăță să se protejeze prin tacere. Să nu întrebe. Să nu greșească. Să nu deranjeze. Dar și să nu se cunoască. Iar această lecție, că e mai bine să fii sigur și limitat decât vulnerabil și explorator, îi însoțește în viața adultă, unde continuă să aleagă siguranța în detrimentul creșterii, confortul în detrimentul autenticității.

În carieră, eșecul nu este o etapă firească, ci o catastrofă. Când nu reușești, nu ești „destul”. Devenim adulți care muncesc nu pentru a crea, ci pentru a nu da greș. Oameni care se definesc prin productivitate, nu prin prezentă. Care se întrebă: „Sunt util?” În loc de „Sunt viu?”. Această confuzie între a face și a fi ne transformă treptat în instrumente, nu în ființe, în resurse de exploatații, nu în suflete care explorează. Ne măsurăm valoarea prin ceea ce producem, nu prin ceea ce suntem, iar această ecuație ne condamnă la o goană fără sfârșit.

Și trupul nostru devine câmp de luptă. Când obosim, trebuie să tragem de noi. Când îmbătrânim, trebuie să ascundem semnele. Când simțim durețe, trebuie să tacem. Corpul nu mai este un aliat, ci un proiect de îmbunătățit. Chirurgia estetică nu mai e alegere, ci necesitate. Standardele de frumusețe se schimbă constant, dar presiunea rămâne: să nu fii... tu. Propriul nostru trup devine astfel un străin, un obiect care trebuie disciplinat și modelat conform unor idealuri externe și extreme, nu un vehicul sacru al experienței noastre în lume. Am uitat că ridurile sunt povești, că cicatricile sunt lecții, că fiecare imperfecțiune are propria ei poveste de curaj și supraviețuire.

Dar viața reală nu este dreaptă, nici netedă. Nu urcă mereu. Nu e coerentă. Nu e „în pas cu moda”. Viața este, în esență, imperfectă. Și tocmai în asta constă frumusețea ei. În imprevizibilitatea care ne trezește din automatisme. În vulnerabilitatea care ne conectează cu alții. În eșecurile care ne arată cine suntem cu adevărat, dincolo de măști. În aceste momente când planurile noastre perfecte se prăbușesc și descoperim resurse interioare pe care nu știam că le avem acolo, în imperfecțiune, se naște adevărata noastră poveste.

Natura nu creează perfecțiune geometrică. Nicio frunză nu e la fel. Nicio coastă nu e simetrică. Nicio pasăre nu zboară în linie dreaptă. Dar ne pierdem în fața unui apus. Ne liniștim în pădure. Ne regăsim printre valuri. Pentru că acolo nu e presiune. Nu e mască. E doar existență. În natură, frumusețea nu vine din perfecțiune, ci din echilibru între ordine și haos, între predictibil și surprinzător. Poate că aceasta e lecția pe care am uitat-o: că frumusețea naturală nu e niciodată perfectă, și totuși este exact ce ne vindecă sufletul obosit de atâta strădanie după perfecțiunea artificială.

La fel e și cu iubirea. Adevărata iubire nu e lipsită de greșeli, ci le include. Nu e fără conflicte, ci are curajul să le traverseze. Iubirea adevărată nu cere un om perfect, ci un om sincer. Cineva care stă lângă tine când taci. Care nu fugă când plângi. Care nu te iubește pentru ce poți deveni, ci pentru cine ești acum. În relațiile profunde, descoperim paradoxul că tocmai în imperfecțiunile noastre devenim mai demni de iubire, mai reali, mai conectați. Vulnerabilitatea pe care o arătăm devine podul peste care celălalt poate veni spre noi, nu zidul care ne separă.

Nicio prietenie nu se construiește din compatibilitatea perfectă, ci din loialitate în imperfecțiune. Prietenul adevărat nu te compară, nu te judecă,

Illustrații preluate de pe: www.rawpixel.com

nu te împinge să devii altcineva. E acolo când ești jos. E acolo când greșești. Nu pentru că e obligat, ci pentru că te vede. Iar văzutul, acel gest simplu de a recunoaște pe cineva în vulnerabilitatea lui, e acțul cel mai profund de dragoste umană. În această privire care acceptă totalitatea ta, cu lumini și umbre deopotrivă, descoperi că ești destul. Că meriți. Că apartii.

Imperfectiunea înseamnă LIBERTATE. Libertatea de a fi, de a schimba, de a greși, de a începe din nou. Într-o societate care promovează controlul, libertatea e un act de rebeliune. Să spui: „Nu sunt perfect și e în regulă” e un gest radical. E o formă de rezistență împotriva standardelor inumane. E o declarație de autenticitate într-o lume de fațade. E permisiunea de a respira adânc și de a ocupa spațiu în propria ta viață, fără scuze, fără explicații, fără justificări continue pentru simplul fapt că exiști aşa cum ești.

Avem nevoie de o revoluție a autenticității. O reîntoarcere la firesc. La acceptare. La umor. La lacrimi. La greșeli. La povestea neterminată. Să învățăm să spunem „nu știu” fără rușine. Să ne permitem eșecul fără să ne pierdem demnitatea. Să ne bucurăm fără vină. Să ne odihnim fără explicații. Să tacem fără teamă. Să cerem fără a crede că deranjăm. Aceste acte simple de autenticitate devin radicale într-o cultură obsedată de control și imagine, dar tocmai în ele se ascunde sămânța unei vieți trăite cu adevărat, nu doar performante.

Uneori, vindecarea nu vine din explicații, ci din a fi ținut de mâna. Nu din soluții rapide, ci din prezență. Nu din sfaturi, ci din tacerea unui om care îți spune, fără cuvinte: „Știu. Și eu sunt ca tine.” Când începem să ne recunoaștem în imperfectiuni, se naște comunitatea. Acolo, în locul unde nu mai trebuie să pozăm, apare conexiunea reală. Aceste momente de recunoaștere reciprocă a fragilității noastre comune sunt scurte răgazuri de autenticitate într-o lume de măști, oaze de adevăr unde sufletul poate, în sfârșit, să respire și să se odihnească.

Solitudinea, de asemenea, nu e un blestem. E uneori singurul loc în care ne putem reconstrui. În tacerea ei, ne întâlnim cu rănilor, cu visurile, cu adevărurile noastre nedigerate. Acolo putem învăța să ne vorbim cu blândețe. Să ne spunem: „Îți dau voie să fii incomplet, pentru că oricum ești demn de iubire.” În aceste dialoguri intime cu noi însine, când începem să ne tratăm cu compasiunea și înțelegerea pe care le-am oferi unui prieten drag, descoperim că suntem mai mult decât greșelile noastre, mai profunzi decât eșecurile noastre, mai valoroși decât realizările noastre.

Imperfectiunea nu este un minus. Este identitatea noastră profundă. În fiecare ezitare, în fiecare pas greșit, în fiecare refacere, acolo trăim cu adevărat. Nu în succesul rotund, ci în fragmentele din care ne recompunem. Ca în arta japoneză kintsugi, unde vasele sparte sunt reparate cu aur, făcând din fractură parte din frumusețe, și noi putem învăța să vedem în rănilor și imperfectiunile noastre, nu de-

fete de ascuns, ci povești unice care ne definesc, linii de aur care strălucesc tocmai pentru că marchează locuri de vulnerabilitate vindecată.

Perfectiunea, dacă există, nu e o stare constantă, ci un moment de prezență totală. Poate suntem perfecti atunci când râdem până ne dor obrajii. Când iubim fără teamă. Când greşim și, în loc să ne pedepsim, ne ținem în brațe. Poate perfectiunea nu este absența imperfectiunilor, ci acceptarea lor completă. Nu este destinația finală a unei călătorii, ci călătoria însăși, cu toate drumurile ei laterale, cu toate peisajele ei schimbătoare, cu toate obstacolele ei neașteptate care ne obligă să ne adaptăm, să creștem, să descoperim noi părți din noi însine.

Poate suntem perfecti atunci când nu ne mai dorim să fim altcineva.

Și poate că exact asta înseamnă, în ultimă instanță, a fi uman: să îndrăznești să fii, în ciuda tuturor erorilor tale splendide. Să accepți că frumusețea vieții tale nu constă în absența imperfectiunii, ci în curajul de a o îmbrățișa. Să înțelegi că tocmai în vulnerabilitățile tale se ascunde puterea ta unică. Să descoperi că nu trebuie să fii perfect pentru a fi iubit, apreciat, valoros. Că ești suficient exact aşa cum ești, cu toate colțurile tale nefinisate, cu toate întrebările tale fără răspuns, cu toată umanitatea ta radiind viață autentică.

În această acceptare a propriei imperfectiuni se află, poate, cea mai mare înțelepciune la care putem aspira. Nu perfectiunea ca absență a greșelii, ci perfectiunea ca acceptare totală a ceea ce este. Nu perfectiunea ca mască impecabilă, ci perfectiunea ca autenticitate radicală. Nu perfectiunea ca destinație, ci perfectiunea ca drum. Nu perfectiunea ca standard extern, ci perfectiunea ca recunoaștere a valorii intrinseci a fiecărei ființe umane, exact aşa cum este ea.

Poate că secretul unei vieți împlinite nu este să devenim perfecti, ci să devenim pe deplin umani. Cu toată frumusețea, vulnerabilitatea, contradicția și misterul pe care le implică această condiție. Să înțelegem că suntem, în același timp, limitați și infinit de prețioși. Imperfecți și absolut ireproșabili în unicitatea noastră. Fragili și extraordinar de rezilienți. Plini de îndoieri și demni de iubire necondiționată.

Iar în această îmbrățișare a imperfectiunii, descoperim paradoxul ultim: că tocmai acceptarea limitelor noastre ne eliberează să devenim tot ceea ce putem fi. Nu o versiune idealizată și ireală, ci o ființă umană autentică, prezentă, vie. Cu imperfectiunile ca parte integrantă din povestea noastră, nu ca obstacole în calea ei.

Poate că asta e adevărata perfectiune: curajul de a fi imperfect, vizibil și autentic într-o lume care cere măști, dar Tânjește după adevăr.

A TRĂI - LA IMPERFECT, MAI RAR, A FI - LA PERFECT

Alecsia Alecu

De ce își setează oamenii limite intangibile? De ce ne împovăram existența, zi de zi? Trăim într-o distopie, într-o lume care nu îți spune direct că trebuie să renunți la tine, dar care îți ridică în față ziduri nevăzute, până când te sufoci între ele. Așa se întâmplă și cu ideea de „perfect”. Societatea impune să fii perfect, să ai realizări perfecte, să arăți, să vorbești, să trăiești „fără greșeală”. Însă această aspirație e, în fond, o ficțiune: imposibil de atins, dar omniprezentă.

Propun să privim subiectul dintr-o perspectivă gramaticală. Gramatica limbii române ne oferă un cadru subtil pentru a înțelege și accepta imperfecțiunea – nu ca defect, ci ca trăsătură profund umană.

În gramatică, imperfectul este timpul acțiunii în desfășurare, al gestului neterminat. Este timpul în care trăiam, iubeam, căutam – fără un punct final, fără certitudinea unei împliniri. Poate fi considerat cel mai uman dintre timpurile verbale: nu e zgomotos, nu cere atenție, dar există acolo, tăcut, și ne oferă o retrospectivă blândă asupra a ceea ce a fost. Imperfectul păstrează urmele unei emoții, ale unei căutări, ale unei încercări. Este, în esență, timpul memoriei și al devenirii.

La fel suntem și noi: ființe în formare, schițe mereu revizuite. Trăim în imperfect, chiar dacă ni se impune tirania unui prezent etern și perfect. Ni se cere să fim „gata”, „reparați”, „optimi”, dar adevărul e că suntem construți din încercări – unele reușite, altele ratate. A trăi în imperfect nu înseamnă a eşua, ci a accepta că viața nu e un produs finit, ci un proces continuu.

A fi imperfect este, de fapt, o alegere sănătoasă. Să permitem existenței noastre mici imperfecțiuni e în favoarea echilibrului interior: ne ajută să rămânem conectați la prezent, să ne bucurăm de ce suntem și de ce avem, nu doar de ce „ar trebui” să devenim.

Verbul „a fi perfect” este, desigur, grammatical posibil – însă nu este fezabil. Poate că ar trebui să conjugăm mai des a trăi la imperfect, și, mai rar, a fi la perfect.

TĂCEREA PERFECTIONII

Diana Ifrim

Într-o lume care se dezvoltă constant, nimic nu rămâne la fel. Copacii renasc, florile prind viață, unele visuri se îndeplinesc, iar altele sunt aruncate în cel mai întunecat colț al gândurilor. Totul se dorește a fi perfect, însă este diferit. Oamenii sunt imperfecti într-o lume aproape perfectă și nimici și nimic nu poate schimba asta. Sub arcuirea falsă a unui zâmbet cald se află o luptă tăcută între speranța de a continua și eșecul aparent temut. Ochii plini de sinceritate arată adevăratul sine interior care aşteaptă să își mărturisească remușcările în fața unui Dumnezeu al perfecțiunii. Însă, nu este posibil.

Suntem făcuți să fim imperfecti, cu defecte și cu regrete ce nu pot fi sterse din adâncul sufletului nostru. În fiecare zi purtăm măști pentru a nu fi descoverti de ceilalți că suntem imperfecti. Parcurgem cu pași sterși drumul deja bătătorit, visând sensuri în ecouri stinse. Suntem umbre care se caută în lumina unei perfecțiuni false, fragmente de suflet lipite cu speranță. Aceasta este adevăratul scop al vieții.

Goana infinită după perfecțiune este, de fapt, fuga de propria ființă imperfectă.

foto: Alexia Iiconomescu

IMPERFECTUL CA NORMĂ

Alexandra Picuș

Aș putea începe prin a spune că această sintagmă – „imperfect, în lumea cotidiană” – poate exista doar în contextul în care ne asumăm că există și perfectul în aceeași lume.

Este un lucru bine cunoscut și demonstrat, de-a lungul secolelor, de filosofi: perfecțiunea nu există, iar oamenii doar tind spre acest concept. Din această perspectivă, aș putea spune că nici imperfectul nu există. Sau, mai bine zis, imperfectul este tot ceea ce există. Poate chiar tendința spre perfect este cea care generează imperfectul.

Pentru a ilustra această idee, să luăm un exemplu banal, dar frecvent întâlnit în viața de zi cu zi: aşezarea simetrică a blocurilor în raport cu străzile.

Cum putem numi ceva „simetric” când totul este relativ în spațiu? Într-adevăr, poate în raport cu un copac stingher de pe marginea drumului, aceste structuri par simetrice. Dar dacă ne raportăm la centrul Pământului? Sau la centrul sistemului solar? Sau chiar la centrul galaxiei?

Cât de departe ne permitem să mergem cu sistemul de referință pentru a concluziona că ceva este simetric?

Același lucru se poate spune și despre perfect și imperfect. Cât de adânc putem merge în analiza unui imperfect în spațiul cotidian?

În fond, noțiunile de perfect și imperfect nu sunt altceva decât convenții create de mintea umană, care încearcă să ordoneze haosul lumii din jur. Ele nu există în mod obiectiv, ci doar în funcție de aşteptările și criteriile stabilite de noi.

Lucrurile devin „imperfecte” abia atunci când le comparăm cu o idee de perfecțiune construită în imaginația noastră. Dar dacă renunțăm la această comparație, ceea ce rămâne este pur și simplu realitatea – așa cum este ea: fragmentată, relativă, dar profund autentică.

Fără un sistem de referință, lumea cotidiană nu poate fi numită nici perfectă, nici imperfectă. Ea devine doar existență: o îmbinare ideală a perfectului cu imperfectul, din care se naște naturalețea și starea originară a lucrurilor.

Imperfectul pare să domine lumea cotidiană, iar lucrurile nu sunt mereu așa cum ar trebui să fie. Dar exact această imperfecțiune conferă existenței lumii înconjurătoare. Imperfectul ne face oameni și ne impulsionează să tindem spre perfect. Astfel, chiar **imperfectul** pe care îl întâlnim zilnic este, poate, **perfectul pe care îl căutăm**.

AM FOST LA CAPĂTUL LUMII

În cadrul parteneriatului dintre Muzeul de Artă Vizuală Galați și Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Galați, s-a derulat proiectul „Literatura și Arta Vizuală Contemporană”, coordonat de prof. Cătălina-Diana Popa (CNVA) și Ada-Simona Biriş (Muzeul de Artă Vizuală).

Concursul de scriere creativă pentru liceeni a fost inspirat de expoziția de fotografie „Am fost la capătul lumii”, semnată de Liviu Stănescu. Fiecare participant și-a ales o fotografie din expoziție și a scris, în funcție de inspirație, un text de beletristică, un eseu sau o poezie.

Juriul – format din Liviu Stănescu (autorul fotografiilor), Alexandra Leopa (din partea Librăriei „Humanitas” Galați) și Ada-Simona Biriş (curatorul expoziției) – a avut misiunea dificilă de a face o selecție dintre toate creațiile inspirate primite. În acest album sunt publicate textele premiate cu locul I, alături de fotografiile care le-au inspirat.

În cadrul festivității de premiere, care a avut loc la muzeu, a fost proiectat un mesaj video transmis special de Liviu Stănescu – aflat în Canada la momentul respectiv – adresat elevilor participanți. Premiile I au fost însotite de volumul „Am fost la capătul lumii”, oferit de Librăria Humanitas Galați și înmânat de Alexandra Leopa. Toți participanții au primit diplome.

Sursa:

DE DOUĂ ORI

Teodor Robert Ifrim

Un om moare de două ori:
prima dată când i se oprește inima,
sub aripa grea a vulturilor,
când carnea lui devine hrana
și pământul îl înghite cu tăcere.

A doua oară moare
când visul lui se pierde,
când nu mai poate fi
ce-a visat vreodată să fie.
Când chipul din oglindă
nu-i mai spune: „poți!”
și drumul spre stele
rămâne doar un drum de praf și pietre.

Pe câmpul arid,
unde crucea e aplecată,
păsește vântul fără glas
și duce cu el tot ce-a fost speranță.

Prin orașe aglomerate,
sub lumina rece a neoanelor,
oamenii trec cu ochi plecați,
uitând că fiecare inimă
poartă un vis neterminat,
că fiecare om moare
de câte ori își lasă visul uitat.

Un om moare de două ori:
odată când pământul îl îngroapă,
și a doua oară
când își uită visul,
când sufletul devine doar umbră
și nu mai poate să renască.

Dar poate omul nu moare niciodată –
când durerea devine iubire,
când nu devine el însuși
ceea ce l-a rănit,
când lasă în urmă lumină
în loc de umbră,
și renaște dintr-o inimă
care a ales să-l ierte.

(premiul I, secțiunea Poezie)

foto: Liviu Stănescu

PORTOCALIU

Daria Nicodim

Funingine și miros de vară,
Praf de pușcă și fum de țigară,
Grenade și mesaje de bună dimineață,
Gloanțe și „promit că n-am mai simțit nimic ca asta”.

În stânga, pasiunea clocotește.
În dreapta, dorul amortit se calcificază.
Fumul încearcă să ne vindece,
Piatra reușește să ne distrugă încet.

Galben trece în portocaliu,
Roșu trece în portocaliu.
Noi, odată galbeni și roșii, acum calcifiati și tot nevin-decați.
Unul fum, altul piatră.
Complet diferiți, dar amândoi ipocriți.
Complet gresiți, dar măcar nestingheriți.

Vreau să mă simt vinovată,
vreau să știu că e greșit,
vreau să ai nevoie de mine.
Vreau să treci prin gri, prin funingine, praf de pușcă,
grenade și gloanțe
și să ajungi la miros de vară și fum de țigară iar.
„Nimic ca asta”, dar portocaliul dintre noi e mai galben în pozele din august și
mai roșu acum între tine și ea.
Fumul ei nu e toxic, gri; e roz și galben, galbeni cum eram noi odată.
Praful ei de pușcă e de fapt dulce; al meu e ars și refolosit.
Grenadele i-ar exploda în flori și mie-n sânge.
Glonțul care e trecut prin mine n-a durut mai tare decât dragostea dintre tine și ea,
glonț tras cu ochii închiși și mâinile la spate care ne-a nimerit fix în inima.
Ne? Ne-a? M-a.
Deci portocaliul dintre noi e dragoste pălită sau sânge dintr-o arteră jerpelită?
Să-nteleg că dacă te uiți de peste portocaliu la mine,
pare fumul meu atât de negru?
Întreb și mă întreb și-mi vine să te întreb:
Dacă nu era culoarea atât de caldă, mi-ai fi promis din nou că n-ai mai văzut vreodată aşa ceva?
Dacă nu era nimic portocaliu și roz, ai mai fi văzut gri?
Ai mai fi simțit gri?
„N-am simțit nimic ca asta”, ziceai tu, portocaliu.

Eu rămân fum, tu rămâi piatră.
Dar cândva eram și fum și piatră:
anume fum de țigară și miros de vară.

(premiul I, secțiunea Poezie)

foto: Liviu Stănescu

Se spune că nimeni nu a ajuns la capătul lumii. Dar dacă am trecut pe lângă el și nu ne-am dat seama, pentru că era prea frumos și această idee e asociată cu urâțul? Dacă am făcut ocolul lumii și eram la un pas să picăm în vid fără să cunoaștem? Poate e în spatele grădinii noastre. Omul orb trăiește în întuneric, rămâne pe loc visând poate la ce înseamnă să ajungi pe marginea lumii. E o prăpastie? E o oportunitate, o reușită? Atâtea păreri și nicio definiție. Eu cred că fotografia captată de Liviu Stănescu în Norvegia reprezintă în mod imaterial ce poate însemna capătul lumii. Peisajul este îmbâcsit de culori și viață, iar în colțul din dreapta sus e un om, un detaliu nesemnificant în comparație cu ce îl înconjoară. Acest lucru subliniază cât de anodină este ființa umană, în ciuda orgoliului și a curiozității noastre infinite. Am căutat perpetuu un răspuns la fiecare întrebare, o soluție la fiecare problemă și o explicație pentru fiecare fapt abstract cu care ne-am întâlnit vreodată. Dar poate nu așa ar trebui să fie, alergând într-un cerc vicinos după enigme inexplicabile simplei minti umane, din acest motiv e de ajuns un simplu pas greșit al persoanei din fotografie și prăpastia rămâne pusă.

Precum orice alt om cu gânduri care nu-i dau pace, mi-am pus întrebarea „Ce este la finalul lumii?” de nenumărate ori. Astfel, teza la care m-am întors mai mereu a fost aceea că sfârșitul lumii este idilic pentru incapacitatea ochiului de a vedea dincolo de ce ne este afișat, cu scopul de a rămâne doar o întrebare fără răspuns. Precum Lucifer, capătul lumii poartă o manta orbitoare, pentru a ascunde întunericul vidului de dinăuntru. Prăpastia din poză reprezintă ultimii pași pe care omul îi are de făcut pentru a pătrunde în abisul sfârșitului, pași de care suntem îngroziți și pe care suntem incapacitați de a-i face, în ciuda frumuseții aparente a apei ce se întinde dedesubt... apa e doar o pătură pentru ce e dincolo.

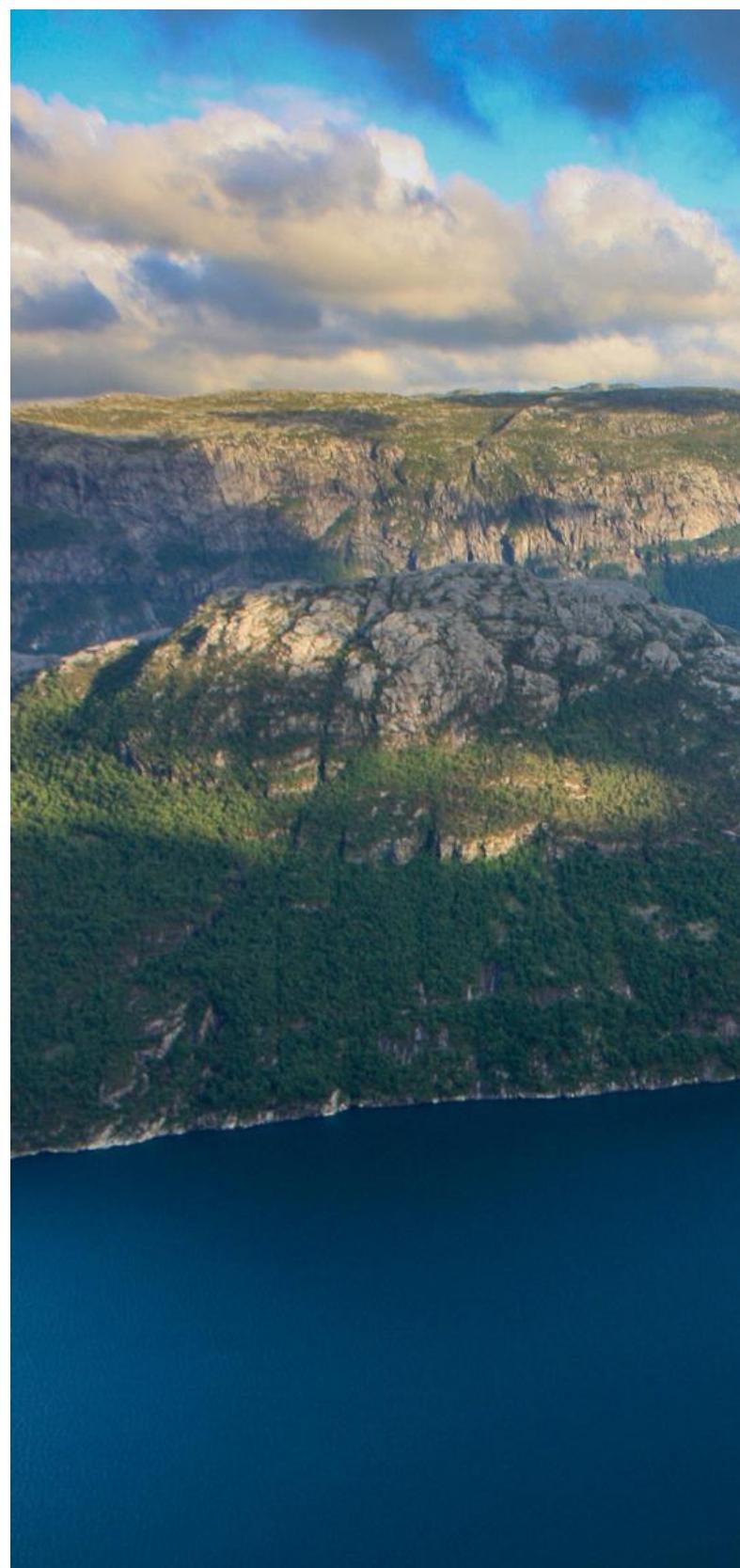
În altă ordine de idei, nu cred că o să afle cineva unde este exact capătul lumii, dar poate asta nu ar fi un lucru rău. Câteodată neștiința ne face să fim inserții după cunoaștere... dar chiar a fost omul făcut să știe tot? Care-i păcatul din întunericul peșterii, dacă ești legat și nu poți ieși, iar tot ce vezi sunt părerile lumii sub forma umbrei în lumina focului, care doar ne pare a fi cea a cunoașterii? Întunericul din care ești neputincios să evadezi devine conformatibil și este cu un motiv pentru care ești întemnițat și legat în lanțuri.

Așadar, eu contest spusele lui Liviu Stănescu – „Am ajuns la capătul lumii” – le consider a fi bazate pe impresii și gânduri foarte bine luminate, dar niciodată de ajuns. Capătul lumii nu există pentru noi, ci doar „Le bout du monde”.

(premiul I, secțiunea Eseu)

LE BOUT DU MONDE

Noemi Nedelcu

UNDE AM SFÂRSIT

Clara Baroiu

foto: Liviu Stănescu

Sunt momente în viață în care nu mai ai unde să fugi. Ajungi la margine, nu a luminilor, ci a ta. Nu mai e nimic în față, doar gol. Tăcere. Un aer rece care parcă îți intră direct în suflet și îl zgârie, lent. Te uiți în jos și știi: dacă ai cădea, ai muri înainte să atingi apa. Și nu te sperie atât de mult cât faptul că, poate, ai trăi toată viața fără să simți nimic cu adevărat.

De multe ori, m-am simțit aşa: un om dinspre limită, fără busolă, având un orizont care nu-mi mai promite nimic. Fiecare să zică aşa sau să repete cele din urmă, fiecare zâmbet sau față, fiecare speranță sau iluzie fragilă. Îmi place să simt ceva profund, ceva care să mă rupă în două și să mă reconstruiască. Dar nu venea nimic. Doar acest gol înainte, pe care nimeni nu-l poate liniști.

Am pierdut multe versiuni ale mele de-a lungul drumului. Renunț la viziuni pentru liniște, la iubire pentru frică, la mine pentru ceilalți. De fiecare dată când mi-a fost teamă să fiu sinceră, am mai îngropat o parte din suflet. Nu știu când am încetat să mai fiu vie. Cred că a fost treaba mea, s-a destrămat încet, ca o promisiune uitată într-un colț de minte, până când nu a mai rămas nimic din liniștea lucrurilor care nu mai așteaptă nimic.

Zilele trec și toate arată la fel. Răsăriturile nu mai încântă, oamenii nu mai ating, iar cuvintele au început să doară mai puțin pentru că au devenit goluri. Am răsucit să simt, am planuri care știu de asta, am mers mai departe pentru că nu aveam întâlnire. Dar în tot acest timp, înainte, ceva se stinge. Poate speranța. Poate dorința de a mă mai regăsi vreodată.

Prăpastia asta nu e metaforă. E realitatea pe care o duci în piept, de care nu te mai poți ascunde. E rana pe care o ascunzi zâmbind. E tăcerea care urlă în timp ce ecoul e tot ce nu a fost, e tot ce ai pierdut. E dorul de timp, de cine ai fi putut fi, dacă nu te-ai fi pierdut printre așteptările altora, printre compromisuri, printre frici. Și totuși, acolo, pe marginea sinelui, am început-o. Nu trebuie să cazi ca să te eliberezi. Trebuie să-ți faci curajul să stai. Să simți tot. Să nu mai fugi. Să te privești cu adevărat, fără scuze, fără minciuni. Să stai cu tine în întunericul tău până la lumină. Pentru că nu există niciodată eliberare în cădere. Eliberarea vine din acceptare. Din a-ți îmbrățișa rușinea, neputința, vinovăția și a le transforma în forță.

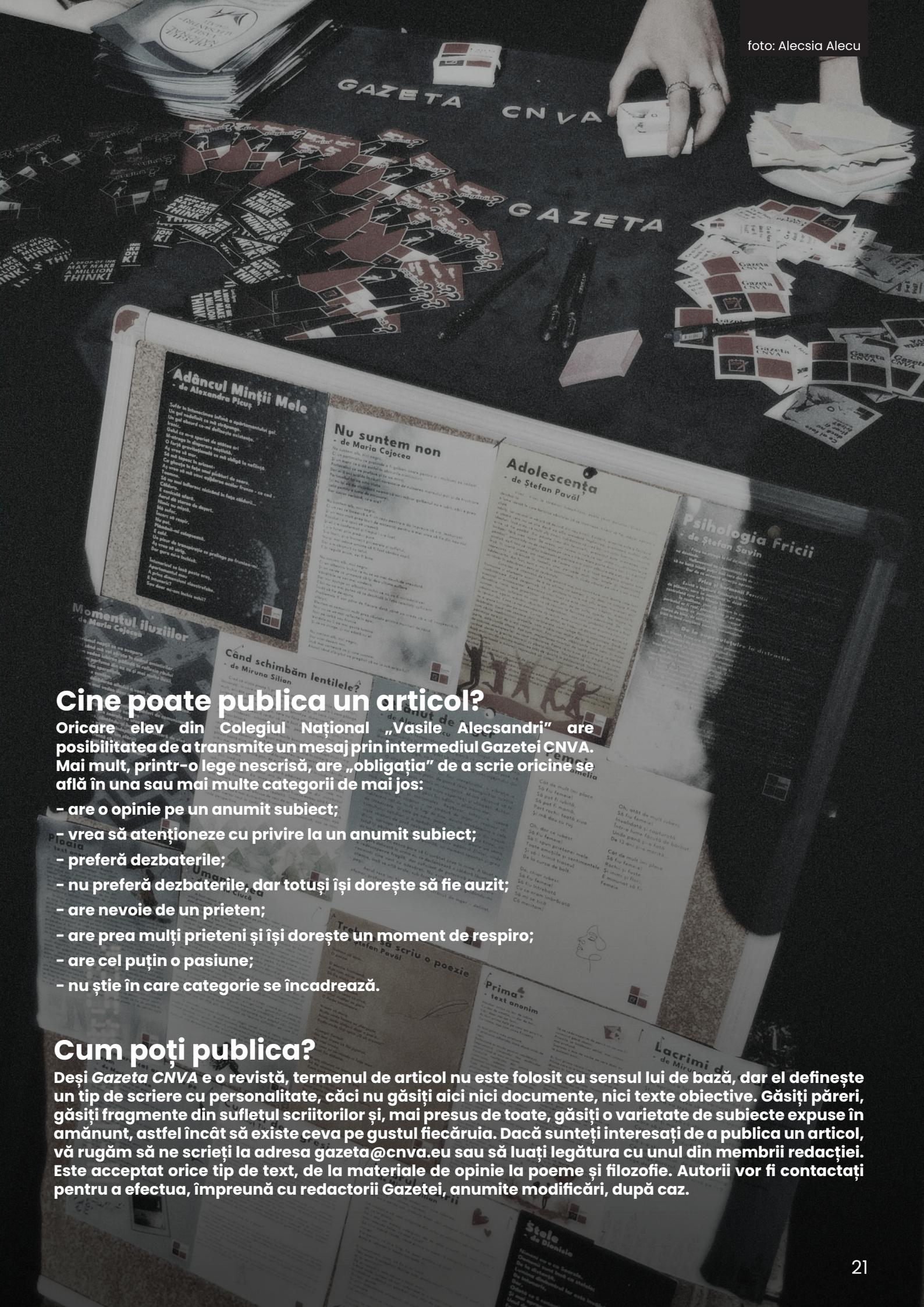
Și poate că adevărata frumusețe a vieții nu e în a reuși mereu, în a fi puternic, în a urca. Ci în a ști că ai fi putut cădea, că ai simțit încercarea de abis, și totuși ai ales să rămâni. Asta e cea mai profundă formă de curaj: să nu renunți la tine când totul în tine îți spune să o faci.

Stau pe margine și nu cad. Nu pentru că nu aş putea. Ci pentru că, în sfârșit, știu cine sunt.

(premiul I, secțiunea Beletristică)

A DROP OF
INK MAY
MAKE A
MILLION
THINK.

- Lord Byron

Cine poate publica un articol?

Oricare elev din Colegiul Național „Vasile Alecsandri” are posibilitatea de a transmite un mesaj prin intermediul Gazetei CNVA. Mai mult, printr-o lege nescrisă, are „obligația” de a scrie oricine se află în una sau mai multe categorii de mai jos:

- are o opinie pe un anumit subiect;
- vrea să atenționeze cu privire la un anumit subiect;
- preferă dezbatările;
- nu preferădezbatările, dar totuși își dorește să fie auzit;
- are nevoie de un prieten;
- are prea mulți prieteni și își dorește un moment de respiro;
- are cel puțin o pasiune;
- nu știe în care categorie se încadrează.

Cum poți publica?

Deși Gazeta CNVA e o revistă, termenul de articol nu este folosit cu sensul lui de bază, dar el definește un tip de scriere cu personalitate, căci nu găsiți aici nici documente, nici texte obiective. Găsiți păreri, găsiți fragmente din sufletul scriitorilor și, mai presus de toate, găsiți o varietate de subiecte expuse în amănunt, astfel încât să existe ceva pe gustul fiecărui. Dacă sunteți interesați de a publica un articol, vă rugăm să ne scrieți la adresa gazeta@cnva.eu sau să luați legătura cu unul din membrii redacției. Este acceptat orice tip de text, de la materiale de opinie la poeme și filozofie. Autorii vor fi contactați pentru a efectua, împreună cu redactorii Gazetei, anumite modificări, după caz.

Scrisoare către un trecut eu

Alecsia Alecu

M-ai schimbat. M-ai schimbat pentru binele meu. Scriu aceste rânduri nu pentru a judeca, ci pentru a înțelege. Pentru a te înțelege. Să îmi dau voie să te privesc cu blândețe. Să te ascult, în sfârșit, fără teamă și fără vinovătie.

Nu știu exact când a început. Nici cum. Poate într-o dimineață palidă, în care lumina abia pătrunde prin geam, iar aerul tăios mi-a adus aminte cât de fragilă sunt. Sau poate într-o noapte tăcută, cu ochii pierduți în pereții palizi ai camerei, când timpul s-a dizolvat în nemîșcare, iar liniștea a devenit apăsătoare, ca o prezență invizibilă. Într-o astfel de noapte mi-am dat seama că nu mai pot plângе ca altădată. Nu pentru că nu mai simteam, ci pentru că emoțiile se transformaseră în ecouri mute.

Am trăit uneori momente ciudate, simțind un fior vag, ca o ușoară tresărire a realității în jurul meu – o luciditate bruscă. Un fior straniu, o vibrație discretă a lumii care-mi pătrunde sub piele, de parcă ceva nevăzut ar încerca să-mi transmită printr-o șoaptă abia perceptibilă detaliu banal – o rază de soare pe podea, o piesă veche auzită întâmplător, miroslul cafelei într-o dimineață. De cele mai multe ori le ignor. Grăbită, prinsă între așteptări, promisiuni, obligații. Dar acum știu: a fost un proces lent. Aproape insesizabil. Ca atunci când te uiți la o fotografie veche și nu mai recunoști privirea din ea.

Știu că ai făcut tot ce ai putut. Ți-a fost frică. Adevarul e că încă îmi este. Dacă n-ar fi fost frica, poate că aș fi avut curajul să visez măret, fără rezerve, să îmi trăiesc viața în nuanțele vii, râvnite dintotdeauna. Aș fi transformat frica în curaj și curajul în libertate. Dar poate tocmai frica e cea care m-a modelat...

Timpul nu își încetinește mersul pentru nimeni. Fiecare clipă ce se scurge poartă în ea promisiunea unei noi șanse de a sculpta ceva din haosul cotidian, de a transforma efemerul în eternitate, de a iubi fără frica de a fi rănit, de a crea fără teamă de eșec, de a visa fără grija de a nu fi înțeles. Am învățat că fiecare moment e o pânză albă, i-am dat dreptul la imperfecțiuni perfecte, am lăsat-o să fie transformată într-o formă de artă personală, un tribut adus curajului de a fi autentic. Căci dincolo de întuneric, se află, mereu, lumină.

Nu ai fost perfectă. Nici nu trebuia. Ai fost exact cât puteai fi atunci – și, privind în urmă, ai fost de ajuns. Ai fost suficientă. Cu toate imperfecțiunile, stângăciile și ezitările tale. Fiecare pas, fiecare alegeră, chiar și cele ce păreau greșite, m-au adus aici. În gândurile mele de azi, în liniștea pe care încep să o învăț. Au contat. Îți port urmele în felul în care iubesc, în felul în care zâmbesc, în felul în care aleg. Acum știu: schimbarea nu e negare. Schimbarea nu e o trădare a ceea ce a fost, ci dovedă vie că am reușit să evoluez, să cresc, să ascult, să mă protejez. E trist, însă firesc, că te-am lăsat în urmă. Aceasta este condiția umană. Promit, totuși, că nu te-am uitat. Nu te-am abandonat.

Mă bucur că ai înțeles, într-un târziu, că oamenii vin și pleacă. Că unii ne însoțesc doar un timp și că nu tot ce apare în viața noastră este menit să rămână, ci doar să ne însoțească pentru un fragment de drum. și că e în regulă să-i lași să plece, asta nu înseamnă că au fost degeaba. Sentimentele, fie ele de dragoste, prietenie, melancolie – toate vin în valuri.

Nu te mai cauț în fotografii. Nu mai simt nevoie să privesc înapoi cu obsesia de a încerca să resuscitez ceea ce a fost, felul tău de a râde, de a visa, de a fi. Dar asta nu înseamnă că te-am șters. Port în mine urmele tale ca pe niște linii fine de hartă. Nu uit. Nu regret. Azi, când mă privesc în oglindă, nu mă mai întreb unde ai dispărut. Te privesc din mine, cu o tandrețe pe care nu credeam că am s-o cunosc. și încep, încet, încet, să te iert pentru tot ce n-ai putut fi.

Deși nu mai ești „eu”-ul pe care îl trăiesc acum, rămâi o parte din mine. Nu o umbră apăsătoare, ci o sedimentare tăcută, în straturile cele mai profunde ale sufletului. Poate că într-o zi ne vom reîntâlni. Nu într-o oglindă retrospectivă, nu într-un vis nostalgic, ci într-un gând blând, care nu mai doare. Un gând care îți va zâmbi călduros și te va mângâia pe spate. Până atunci, rămâi acolo, în adâncuri. Nu ca o rană, ci ca o rădăcină. Una care reușește să mă țină verticală.

Și acum, privind în urmă, îți mulțumesc. Știu că nu ți-a fost ușor. Dar ai fost versiunea de care aveam nevoie ca să ajung eu cea de astăzi.

foto: Cristiana Cristescu

Nisip între degete

Alecsia Alecu

Întotdeauna încep cu mine. Nu din vanitate, ci dintr-o dorință tăcută de a mă înțelege. Din nevoie aceea profundă de ancorare. Uneori mă întreb dacă nu e, totuși, o formă subtilă de egoism – să mă aşez în centrul fiecării gând.

Era frig. Un răsărit pal, înăbușit de ceată. Pe o plajă ce părea aglomerată, deși niciun om nu se zărea, nisipul umed îmi mângâia tălpile cu o tandrețe melancolică. Un tumult de simțiri îmi dădea tărcoale, întunecând orizontul. În tăcerea albă a dimineții, mi-e clar: ceea ce părea etern era, de fapt, doar un moment. Iar momentele, uneori, sunt tot ce avem.

Cum putem păstra ceea ce este predestinat să fie efemer? Ceea ce, prin însăși natura sa, este menit să se destrame? Trăim într-o lume care curge prea repede, care rareori se oprește să aștepte. și totuși, în această curgere, se ascunde o lecție: suntem nevoiți să învățăm să prețuim fragilitatea. Să ținem strâns de rădăcini.

Oamenii, în strădania lor, își clădesc castele din nisip, cu nădejdea naivă că vor rezista patinei nemiloase a timpului. Dar marea vieții se ridică, întotdeauna, și le destramă, lăsând în urmă doar vagi urme pe plajă. Lovim pământul cu pumnii strânși, dintr-o frustrare copilărescă – ca și cum, prin gestul acesta, am putea recâștiga ceea ce a fost cândva al nostru.

Însă trebuie să avem încredere că totul se va așeza de la sine. Poate că, de fiecare dată când un grăunte de nisip alunecă printre degete, învățăm un alt fel de a păstra, de a ține strâns de amintirile trăite, experiențele proprii. Înțelegem că nu tot ce pierdem este cu adevărat pierdut, că unele lucruri se imprimă adânc în noi, chiar și atunci când nu mai sunt fizic acolo, rămân în subconștiul personal și se mai agață din când în când de prezent, ghidându-ne pașii.

Există răni care nu se vindecă, oricât timp le-ai oferi. Sunt cele care nu sângerează la suprafață, ci se ascund în adâncurile tale, erodându-te în tăcere. Unele devin oglinzi ale propriei fragilități – te obligă să te privești în ochi, să te acceptă aşa cum ești, cu toate fisurile. și, da, adevărul doare, dar tocmai în miezul acelei suferințe se naște curajul de a fi sincer cu tine însuți, de a îmbrățișa ceea ce ai devenit.

Nu trebuie să disperăm când realizăm că am rămas cu mâna goală, rece. Cu fiecare val care vine și spală pânza plajei, sunt șterse povestile vechi pentru a face loc altora. Dar, în tăcerea aceea, ne întrebăm ce s-a pierdut pe drum. Aidoma nouă. Sculptăm în contingent o nouă verigă a propriului sediment, cu fiecare suflare, cu fiecare regret.

Poate că asta este frumusețea nisipului între degete: te învață să apreciezi fragilitatea, să acceptă că lucrurile vin și pleacă, că deși nu le poți opri, poți alege să le simți cu adevărat în trecerea lor, să le prețuiști până când palma rămâne goală și doar amintirea îți mai mângâie pielea.

**„CU FIECARE
VAL CARE
VINE ȘI SPALĂ
PÂNZA PLAJEI,
SUNT ȘTERSE
POVESTILE
VECHI
PENTRU A
FACE LOC
ALTORA.”**

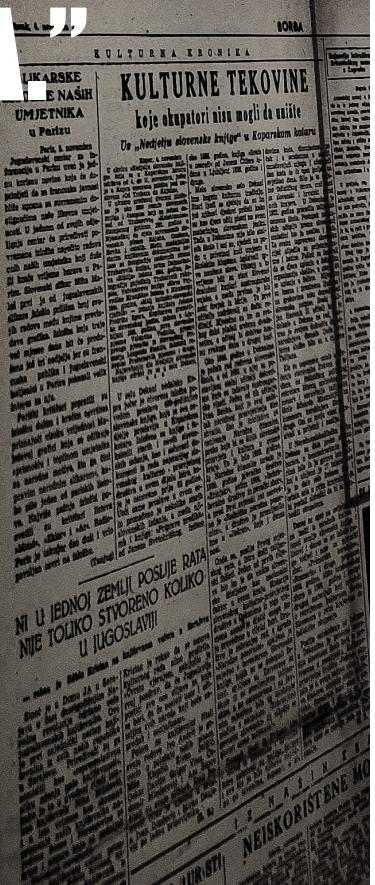

foto: Miruna Torică

Diana Ifrim

Mereu am vrut să simt răsuflarea infinitului,
 Cu toate că se depărtează violent de mine.
 Tânjesc la ebrietatea cerului,
 Chiar dacă sunt legată cu lanțuri de şine.

Vreau să îi spun lui tot ce mă frământă,
 Să mă liniștească și să alunge ce mă însăşimântă,
 Dar el nu a fost, nu este și nu va fi aici,
 Căci este pierdut printre nori poetici.
 Eu tot încerc să-i scriu și să-l găsesc pe el,
 Hărțiile mele sunt parfumate cu iz de caramel,
 Știu că e îmbrăcat în litere și față-i de cuvinte,
 El plânge în proză și mi-a intrat în minte.

Locuiește într-o lume fină, frumos împăturită,
 Un seraf ce trudește într-o profundă reverie,
 Pentru a-și putea expune sufletul într-o galerie,
 Este învelit într-o copertă aurie.
 În final, sunt o stea fără răspuns,
 Ajungând astfel cu sufletul ascuns.
 Stiloul meu îi scrie fără încetare,
 Gândul meu fugar este la el cu o ultimă sărutare.

Piesă

Diana Ifrim

Suntem doar niște piese din puzzle-ul existenței,
 Particule de praf printre statui dominante,
 Ființe insignifiante ce încearcă să își găsească un
 rost într-o lume nemărginită
 Sperăm, visăm, încercăm.
 Oare este de ajuns?
 Atingerea infinitului este la mii de gânduri
 depărtare,
 Iar sentimentul că totul s-ar putea prăbuși într-o
 secundă ne tulbură.
 Și totuși, în ciuda fragilității noastre, căutăm sensul
 în mijlocul haosului.
 Fiecare pas făcut pare o luptă cu timpul, cu noi
 însine.
 Dar, cumva, din fiecare cădere se naște o nouă
 speranță, un nou început.
 Poate că taina nu se va dezvăluji nicicând deplin,
 Dar cu fiecare piesă potrivită, cu fiecare vis atins,
 Se naște un sens tăcut, doar al nostru,
 Ascuns sub valul căutării nesfârșite.
 Suntem doar un vers dintr-o baladă mai vastă,
 O scăpare de stea în dansul etern al lumii,
 Unde fiecare inimă bate cu rost.

foto: Miruna Torică

Îndrăgostește-te de ochi

Alexia Ciucă

Îmi amintesc de bunica. Vorbea mereu încet, de parcă fiecare cuvânt trebuia să se așeze în inimă, nu doar să treacă prin urechi. „Îndrăgostește-te de ochii cuiva”, îmi spunea. „Părul își va pierde culoarea, trupul va obosi, inimile vor fi frânte, iar anii ne vor apleca spre pământ. Dar ochii... ochii rămân. Ei sunt singura parte a unui om care știe să crească odată cu el.”

Nu am înțeles atunci. Eram prea Tânără. Prea ocupată să privesc în altă parte. Am înțeles mai târziu, privind în ochii altora – în acele perechi care nu cereau nimic și totuși spuneau totul.

Nu m-am gândit niciodată care este culoarea mea preferată, până când îți-am privit ochii albaștri, de culoarea oceanului, și m-am gândit că înceul ar putea fi frumos. Poate că a te lăsa cuprins de adâncuri înseamnă să găsești o pace pe care uscatul nu a știut niciodată să o ofere.

Ochii tăi căprui mă fac să cred că trupul meu a fost atins de flăcări – că ard într-un foc care nu iartă, dar nici nu rănește. Un foc bland doar cu mine, care mă topește încet, fără să mă avertizeze că nu voi putea uita niciodată căldura lui.

Dacă ochii tăi sunt verzi, atunci m-am pierdut într-o pădure în care nu vreau să cunoșc ieșirea. Un loc unde frunzele șoptesc numele meu și ramurile mă țin în loc, nu ca să mă opreasca, ci ca să mă aducă mai aproape de mine însămi.

Ochii cenușii îmi spun că ploaia nu vine din cer, ci din mine. Îmi clătesc gândurile, îmi înclină zidurile și stârnesc o furtună înlăuntru meu – o furtună care mă vindecă și spală tot ce doare.

Iar dacă ochii tăi sunt negri, atunci poate că noaptea nu a fost niciodată ceva de care să mă tem. Îmi arată că în întuneric este loc pentru toate: pentru mine, pentru tine, pentru noi. Umbrele îmi permit să mă strecoar printre ele și să visez, să visez atât de mult încât mă întreb dacă am fost vreodată cu adevărat trează.

Am înțeles, în cele din urmă, că ochii nu mint, nu fug, nu îmbătrânesc. Ochii învață, ochii păstrează, ochii iubesc atunci când noi uităm cum.

De aceea nu mi-am ales niciodată o culoare preferată. Pentru că nu întâlnisem ochii potriviti. Până acum.

**„TE
ÎNDRĂGOSTEȘTI
PESTE NOAPTE
ȘI, DEODATĂ,
EȘTI PIERDUT.”**

– Alexandra Picuș

foto: Miruna Torică

"The Moon is beautiful, isn't it?"

Alexandra Piciș

They were just partners.

That's what they told everyone and themselves.

Assigned together six months ago, they were a perfect match in the field.

Silent understanding. Trust built through near-death escapes and long nights watching each other's backs.

He made her laugh, sometimes, when the world felt too heavy.

She made him soften, when the mission demanded they both be stone.

And somewhere along the way, between bullet wounds and whispered strategies, between waiting in the dark and running through fire, something more grew.

A glance held too long. A brush of fingers passing a weapon.

Words unsaid – always unsaid – because this wasn't the place for soft hearts.

But she knew.

And she suspected he knew too.

They just never had the time... or the courage.

"The moon is beautiful, isn't it, my dear?" she whispered in his ear as his warm soul slipped away from his body and the policemen tried to pull her away from the one she wasn't supposed to love.

She just couldn't let him go.

She stayed there, crying. Cried her soul out of her body.

She couldn't leave him alone in the night.

She just sat there, crying next to him, holding his hand for the last time. Her cape soaked with his blood.

And after a while, no one tried to stop her anymore.

They just stood there, watching the scene, letting her die inside.

The police sirens screamed in the background. She knew she had to leave soon.

She lifted his head from the cold ground and kissed his lips with all her heart, with all her love, not minding the officers shouting at her.

She kissed him for the first and the last time.

Then she looked at him one more time, stood up

SCRIS DE NOI

slowly, smiled a little, and whispered to herself,

„I will never let this happen again.”

She turned to face the crowd – the ones judging her.

But she didn't say a word.

She just walked away, as if nothing had happened.

But that wasn't true.

Something had happened.

And she was no longer the same.

She had become someone new –

Heartless.

Because her heart had died with him.

Eternă

David Mitrea

În umbra amintirilor tăcute,
Iubirea noastră, tristă, ascunsă, mută,
Două inimi în dansul destinului,
Ce se scurg în lumina asfințitului.

Prin valul crud al timpului rece,
Iubirea se pierde, în suferință se trece,
Oricât aş încerca să mă uit spre viitor
Văd numai întunericul pustiilor.

Dar speranța persistă în lumina lunii,
Căldura iubirii, necunoscută lumii,
Într-un univers sumbru, singur printre strini,
O dragoste eternă, la care să nu poți reveni.

Pe cerul umbrelor, stele-n tăcere,
Strălucesc fragil, chemând mângâiere.
Doar vântul uitării suflă în noi,
Risipind ce-am fost, pierduți amândoi.

În oglinda timpului, chipuri se sparg,
Ecouri de vise răspândite în larg,
Dar chiar de iubirea nu poate renaște,
Un dor fără margini mereu ne cunoaște.

foto: Cristiana Cristescu

Nu suntem non

Maria-Cristiana Cojocea

Nu suntem alb, nici negru,

Ci un portocaliu ce pretinde a fi galben-soare pentru a-i mulțumi pe ceilalți

Și un maro ce vine din neștiute abisuri.

Portocaliul se va preface și se va minti,

Dar ei îl vor scălda în râuri noroioase de frustrare de culoarea maroului pur.

Portocaliul își va uita viața

(Și nu își va da niciodată seama că nici măcar galbenul nu e iubit,

Căci e prea cald pentru o lume de ninsoare),

Dar, sincer vorbind, ce e aia?

Nu suntem alb, nici negru,

Ci un roz ce încearcă a fi un roșu pentru a da impresia că s-a maturizat

Și un mov mult prea lovit de meteoriți pentru a mai vrea să fie din nou roz.

Rozului i s-a spus să crească

Și el s-a conformat și timpul i s-a luat,

I s-a furat prin piedici puse.

S-a lovit, și-a învinețit picioarele și sufletul.

Nu-și mai aduce aminte să fi fost cândva copil.

Dar s-a obișnuit cu totul.

E în regulă acum, vei fi bine.

Nu suntem alb, nici negru,

Ci un albastru închis ce nu se va mai deschide vreodată

Și un verde ce urmează să își dea ultima suflare.

Vânătăile se vor mai vindeca,

Dar vor ajunge un albastru închis ce nu va fi niciodată cer,

Căci nu va mai putea să se deschidă în fața celorlalți suficient încât să fie de-ajuns.

Problemele îl vor păta de fiecare dată când va crede că o să reușească în sfârșit,

Blestem al nemuririi mult prea căutate printre muritori de rând.

Nici nu se va mai reflecta în ape,

Nici pe iarba sau frunze.

Verdele nu îi va mai gusta lumina

Și se va stinge.

Și noi odată cu el.

Nu suntem alb, nici negru,

Dar vom deveni non.

Însă mai contează ce și cine suntem

Atunci când sfârșitul este pregătit să ne ia sub aripa lui?

„UN ROZ CE ÎNCEARCĂ A FI UN ROŞU PENTRU A DA IMPRESIA CĂ S-A MATURIZAT”

foto: Alexia Ionomescu

Liniștea de după furtună

Miruna-Maria Silian

Tocmai ce a încetat ploaia. Picăturile de apă rece de vară se prelungesc gentil pe geamul camerei mele. E liniște. Așa era și înainte. Inima-mi bate mai încet, de parcă o greutate inimagineabilă o apasă. Contractările i-au încetinit, iar eu nu-mi mai simt pieptul ridicându-se și coborând cu fiecare suflare săcadată. Aproape nu e real, ci doar un vis teribil în care sufletul s-a pierdut de trup, iar eu am ajuns cu o treaptă mai aproape de infinit. Liniștea reușește cumva să se amplifice cu fiecare ticăit de ceas, înfundându-mi atât peretii, cât și urechile. Gândurile sunt pretutindeni, încât au ajuns a-mi fi la fel de vitale ca aerul. Trec de parcă n-au fost niciodată acolo, asemenea norilor de furtună ce s-au dispersat mai devreme-n noapte. Minutele s-au contopit în ore, aidoma picăturilor de la geam, și mi-e frică că întunericul nu va pleca dimineață. Sau poate o va face și nimic nu are să se schimbe. Totul e ca înainte, dar mai apăsat.

Înainte era tot liniște, o acalmie bizară. Liniștea de dinaintea furtunii. Frunzele copacilor rămăseseră neclintite în anticiparea vântului ce le va smulge, le va duce departe de casă. Asfaltul aștepta să fie inundat cu lacrimile cerului. Plâng odată cu el sau poate el odată cu mine. Lumea pare părăsită, de parcă niciun suflăt n-a cutreierat pământul vreodată. Așa era înainte.

După, aerul e umed, încărcat de regrete. Tunetele nu se mai aud, dar sunetul lor a rămas. Cântă suav în fundalul realității efemere din mintea mea. Fulgerele au trăsnit și ele, însă doar pentru o fracțiune de secundă, destul totuși cât să lase-o urmă. Aerul e greu, împovărat de cuvinte nespuse, de vorbe goale aruncate într-un moment de criză. Păreau potrivite pe-atunci. Nu pot să timpu înăpoi. Nu pot face să fie ca înainte.

E încă liniște. Până și ticăitul ceasului se audă acum înfundat față de gândurile mele. Mi-aș dori să nu mai trăiesc în mintea mea, dar lumea de afară numi dă de ales. La ce e bun să regret? Să fie oare mai bine, dacă va fi liniște pe veșnicie?

A început ploaia din nou și nu pot decât să mă întreb: „Cât va dura de data aceasta?”

Controversă

Ştefan Pavăl

Ești aici, stai, te uiți,
însă nu vezi.

Ești aici, în mijlocul atâtior lucruri
întorci privirea.

Ce-ai vrea să vezi? Pe tine? Sau pe ceilalți?

Stai.

Ai vrea să fii altundeva,
însă tot aici ești.
Vrei să scapi, să călătorescă...
Nu se poate.
Ești o picătură de ploie.

Cazi.

Ești o frunză purtată de vânt.

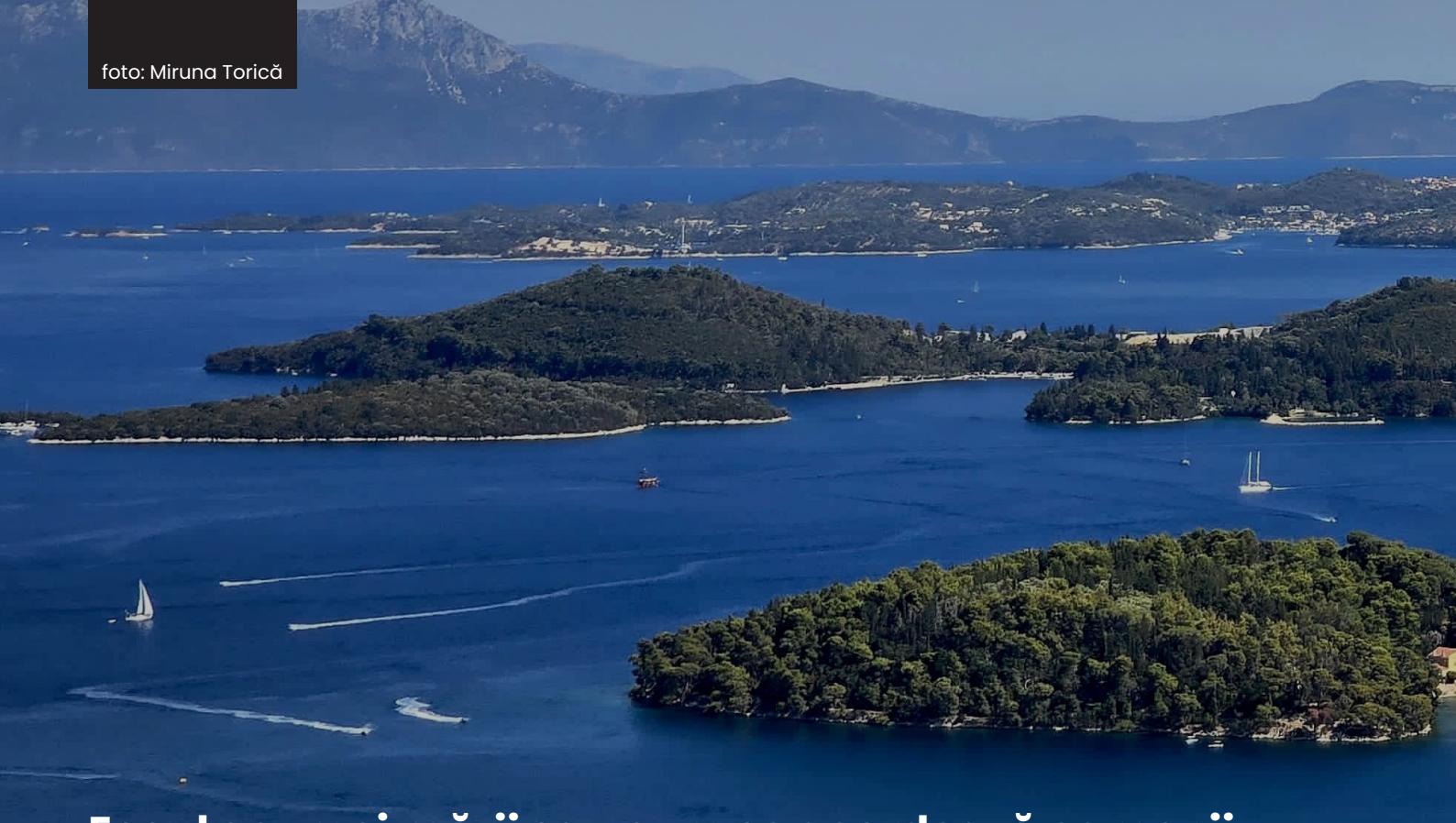
Zbori.

Ești un întreg copac ce răsare din pământ.

Te ridici.

Dar nu ai vrea să fii mai mult de-atât?

Nu. Sunt deja.
Crezi? După atâtea prăbușiri?
De câte ori ai spus oare aceasta?
Încetează să mai sper! Fii ceea ce ești!
Refuz. Ceea ce sunt nu e decât o mască
a unei înfrângeri dureroase.
Ceea ce sunt este o spaimă
de viitor, de căderi rușinoase.
Dar acum, acum sunt altul...
Te cred, căci amândoi
Suntem totuna.

Ecoul spumei mării sau cum se acordează oamenii

Briana-Maria Eftinca

Nici în tumultul nesfărșit al posibilităților marine nu există două suflete care să se îndrepte, voit și cu deplină conștiință, în aceeași direcție.

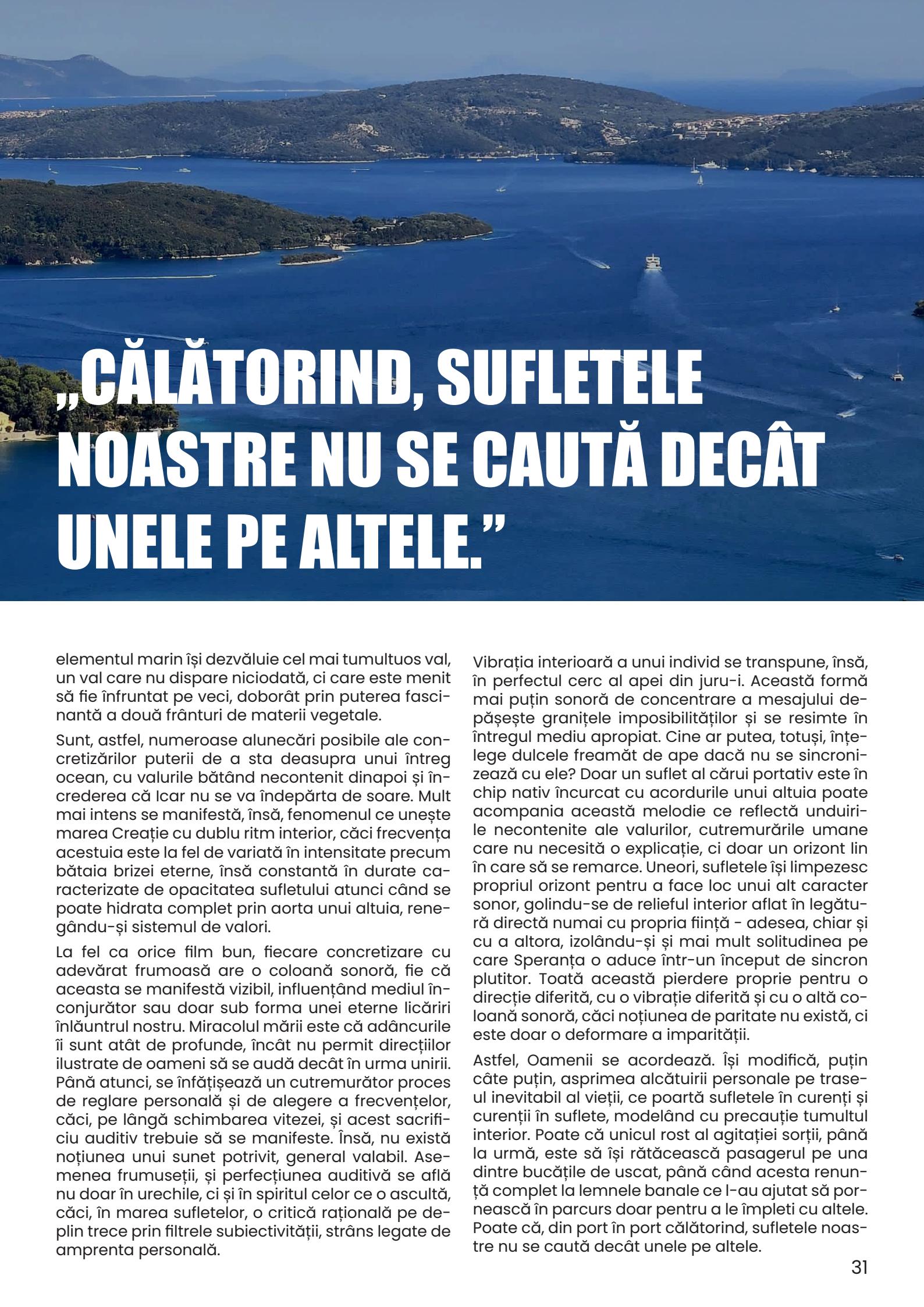
Oamenii se pierd continuu. Spiritele lor aleargă, înoată numai încercând să se salveze, să supraviețuiască, depășind adâncurile ființei care sunt necontenit lăsate în urmă. Profunzimea, totuși, persistă, asemenea unui factor impenetrabil, în ciuda străpungerii de suprafață, o depășire haotică, lipsită de ardoare, de contrastul inefabil dintre apă și foc, două elemente care se completează, în pofida diferențelor lor materiale.

Doar focul poate stinge apa atunci când inflamația interioară se face resimțită în dualitatea fundamentală a lumii, aşa cum numai apa contopește limpezimea focului. Îmbinarea perfectă dintre caracterele lichide și gazoase ale acestor factori reprezintă reflexia cuplului adamic, a rădăcinilor fundamentale umane ce își găsesc bazele între susurul unui izvor și clima unui ținut îmbrățișat de astrul tutelar al zilei. Însă, nu este decât un joc între ființă și neființă interioară, o luptă măsurată în valuri de lumină. Nimănui nu îi este menită fericea fără a duce acest război cu sinele, fără a-și dori mai presus de orice circumstanțe să se găsească printr-un alt spirit.

În marea de suflete, toată lumea plutește, lăsându-se dusă de valuri în același sens monoton al axei temporale, în largul existenței. În mod natural, nimic nu se întoarce, nu revine la ceea ce este în urmă lăsat. Posibilitățile direcțiilor sunt însă infinite, fiecare de o unicitate aparte. Oricât de mult s-ar

asemăna, poate, câteva dintre ele, nu le este fizic menit să se unească pe veci. Unghiul format de cățiva dintre ei cu țărmul este mai mare, trecând cu grabă de cei ale căror traекторii le intersectează, în timp ce alții preferă să-și alungească suprafața vietii de-a lungul pontonului, cu Speranța că vor fi, într-un semnificativ moment, intersectați cu frumusețea destinului. Clipa însă nu vine în mod direct. Clipa decisivă este doar o posibilitate a destinului făurit de propriile abilități de a înota, abilități ascunse în fiecare dintre noi, o proiecție întrezărită a unicului stil de viață. Abilitatea de a anticipa cuprinde ființa umană doar o dată în cadrul unui ciclu marin, un test al încrederii și al curajului.

Procesul începe cu schimbarea direcției, cu apropierea de sufletul considerat stinherit. În cazurile conventionale, apreciate de divinitățile adâncurilor, aceasta are loc doar printr-o deplasare în stânga sau în dreapta. Realitatea ce formează, însă, adevaratul axis mundi se făurește prin așteptări echilibrate, calculate însă în zadar. Unul dintre Suflete se află mai în față, însă celălalt înoată mai repede, aşa că cel înaintat se oprește într-un port. Pentru o secundă, Tangență. Apoi, viteza depășește voința și se oprește cel de-al doilea într-un alt port, mai bogat. Norocul nu va ține niciodată cu ei, dar Speranța o va face, căci există un moment în care legile fizicii se frâng printre capriciile naturii, formând sincetismul profunzimilor umane și materiale, o Tangență maximă, totală, în care abilitățile de plutire ale celor doi se unesc într-ună, iar lemnele marine își recapătă originile și devin arborele vietii, cu rădăcinile împământate în plămânul planetei, unde

„CĂLĂTORIND, SUFLETELE NOASTRE NU SE CAUTĂ DECÂT UNELE PE ALTELE.”

elementul marin își dezvăluie cel mai tumultuos val, un val care nu dispără niciodată, ci care este menit să fie înfruntat pe veci, doborât prin puterea fascinantă a două frânturi de materii vegetale.

Sunt, astfel, numeroase alunecări posibile ale concretizărilor puterii de a sta deasupra unui întreg ocean, cu valurile bătând necontenit dinapoi și încrederea că Icar nu se va îndepărta de soare. Mult mai intens se manifestă, însă, fenomenul ce unește marea Creație cu dublu ritm interior, căci frecvența acestuia este la fel de variată în intensitate precum bătaia brizei eterne, însă constantă în durate caracterizate de opacitatea sufletului atunci când se poate hidrata complet prin aorta unui altuia, rengându-și sistemul de valori.

La fel ca orice film bun, fiecare concretizare cu adevărat frumoasă are o coloană sonoră, fie că aceasta se manifestă vizibil, influențând mediul înconjurător sau doar sub forma unei eterne licăriri înăuntrul nostru. Miracolul mării este că adâncurile îi sunt atât de profunde, încât nu permit direcțiilor ilustrate de oameni să se audă decât în urma unirii. Până atunci, se înfățișează un cutremurător proces de reglare personală și de alegere a frecvențelor, căci, pe lângă schimbarea vitezei, și acest sacrificiu auditiv trebuie să se manifeste. Însă, nu există noțiunea unui sunet potrivit, general valabil. Asemenea frumuseții, și perfecțiunea auditivă se află nu doar în urechile, ci și în spiritul celor ce o ascultă, căci, în marea sufletelor, o critică rațională pe deplin trece prin filtrele subiectivității, strâns legate de amprenta personală.

Vibrăția interioară a unui individ se transpune, însă, în perfectul cerc al apei din juru-i. Această formă mai puțin sonoră de concentrare a mesajului depășește granițele imposibilităților și se resimte în întregul mediu apropiat. Cine ar putea, totuși, înțelege dulcele freamăț de ape dacă nu se sincronizează cu ele? Doar un suflet al cărui portativ este în chip nativ încurcat cu acordurile unui altuia poate acompania această melodie ce reflectă unduirile necontenite ale valurilor, cutremurările umane care nu necesită o explicație, ci doar un orizont în care să se remarcă. Uneori, sufletele își limpezesc propriul orizont pentru a face loc unui alt caracter sonor, golindu-se de relieful interior aflat în legătură directă numai cu propria ființă - adesea, chiar și cu a altora, izolându-și și mai mult solitudinea pe care Speranța o aduce într-un început de sincron plutitor. Toată această pierdere proprie pentru o direcție diferită, cu o vibrăție diferită și cu o altă coloană sonoră, căci noțiunea de paritate nu există, ci este doar o deformare a imparității.

Astfel, Oamenii se acordează. Își modifică, puțin câte puțin, asprimea alcăturii personale pe traseul inevitabil al vietii, ce poartă sufletele în curenti și curenții în suflete, modelând cu precauție tumultul interior. Poate că unicul rost al agitației sorții, până la urmă, este să își rătăcească pasagerul pe una dintre bucățile de uscat, până când acesta renunță complet la lemnele banale ce l-au ajutat să pornească în parcurs doar pentru a le împleti cu altele. Poate că, din port în port călătorind, sufletele noastre nu se caută decât unele pe altele.

Stele

Dionisia

Nimeni nu e ca Soarele.
 Oamenii sunt însă ca stelele;
 De la distanță,
 Lumina dinăuntrul lor este învăluită
 De întuneric,
 Dar,
 Odată ce îi cunoști și ajungeți mai aproape,
 Și mai aproape, și mai aproape
 Unii de ceilalți,
 Frumusețea sufletului lor apare
 Și afli că un întreg sistem solar întreg îi înconjoară,
 Diferit de cel pe care îl știi tu.
 Sufletul este lumina înghețată în timp
 Și gândurile, planete.
 Nimeni nu e ca Soarele,
 Pentru că oamenii sunt frumoși ca stelele,
 Iar stelele sunt sori pe care trebuie să-i cunoști
 Ca să le înțelegi frumusețea.

Setea ce doare

Alexia Ciucă

Sunt fiica ce vrea să știe tot,
 O adolescentă cu mintea-zgomot,
 Cu mâinile întinse spre fiecare drum
 Și pașii pierduți într-un veșnic zbucium.

Vreau să port meseriile lumii pe rând,
 Să fiu și artist, și sculptor de gând,
 Să prind limbi pe buze ca picături de ploaie,
 Iar cuvintele să-mi curgă șiroacie.

Vreau să ating mări fără de sfârșit,
 Să calc pe tărâmuri pe care nimeni încă nu
 le-a numit,
 Să ascult povești din glasuri străine,
 Ecouri pe care sufletele pot să le închine.

Dar între dorință și clipa ce moare,
 Rămân doar eu—o sete ce doare,
 Și timpul, poetul ce scrie firesc,
 Cum să pierzi tot, dar s-o faci dumnezeiesc?

Într-o învechită Eclipsă de Soare

Lavinia Buzea

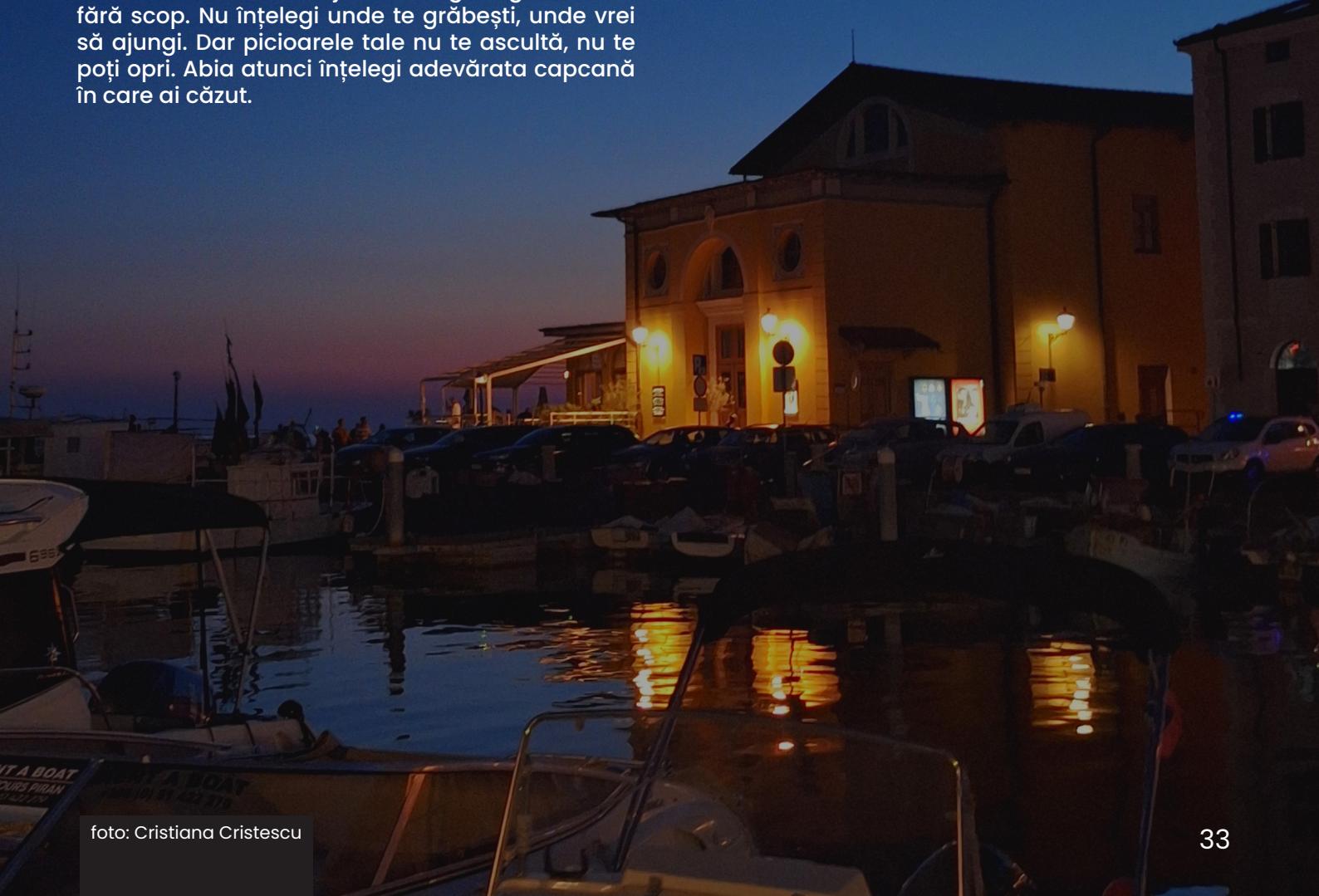
Nu o poți simți. Ea bântuie sufletul uman ca o umbără a unei vieți trecute. O briză caldă, amețitoare, o poveste fără final. Această iubire este simțită doar atunci când nu o mai ai. Când inima nu mai bate, când ochii nu mai văd și când pielea se răcește. Rămâi cuprins de regret. Gol pe dinăuntru, o carapace a unui trup plin de viață, o copie stricată, crăpată a unei povești fără final. Pierdut în spațiu și timp, omul supraviețuiește sub forma unui înger ale cărui aripi au fost rupte din piele.

Un ghem de ață înnodat, un hazard al cugetărilor, o furtună pe mare este tot din ce este compusă ființa. O complexă structură, ca un stâlp de siguranță al unei minti tremurânde, imperfecte, formează adevăratul contur al iubirii. Dragostea la care râvnim vine doar în momente intempestive, în clipe disperate, în momente de interminabil dor față de alt suflet. Orb, simplul om cade în prăpastia amăgirii, se îndrăgoșește de veninoasa durere, de slăbiciune. Eroarea ispotește inima, o hrănește cu nuanțe de roșu, transformă săngele în valuri negre, valuri adânci. Valuri crude, valuri ce despart de ultima bucată deumanitate.

Viața reprezintă o cursă împotriva timpului, un joc cu ochii închiși. În jur, fețe fără nume aplaudă, fețe fără corp râd. Moartea ține cronometrul, zâmbește și ea. În spatele tău, nimeni. În fața ta, iarăși nimeni. Dar adrenalina nu te lasă să observi solitudinea ce te înconjoară. Alergi singur, nebun, fără scop. Nu înțelegi unde te grăbești, unde vrei să ajungi. Dar picioarele tale nu te ascultă, nu te poți opri. Abia atunci înțelegi adevărata capcană în care ai căzut.

La capăt, o iluzie. Un port, plin de oameni gălăgioși. În jur, nicio față cunoscută. Umbri confuz în cerc, dorind o explicație. „De ce?” este singurul lucru care îți mai răsună în minte. „De ce? Ce am făcut? Am câștigat?” Dar limba nu o cunoști, gândurile nu îți aparțin. O barcă te aşteaptă, lovindu-se ușor de marginea pontonului. Știi că este a ta, deși nu scrie numele tău. Scrie despre singura amintire pe care o mai ai. Un nume, cu litere scrijelite urât, în grabă. Te clăti, parcă într-o transă, către aceasta. Ai uitat de ce ești aici, cum ai ajuns. Tot ce ți se repetă este numele celuilalt, ca o mantra a obsesiei bolnave. Păsești înăuntru, controlat de aceeași forță străină care îți ține sufletul captiv, îți răpește privirea, îți înghețe vocea.

Finalul ți-a lăsat în urmă o singură bucurie. Un simplu nume, profund gravat în pielea acum albă, rece și îndepărtată de minte. Plutești în derivă către infinit, către Soare și Lună, către stelele alături de care ai plâns. Vrei să rămâi, să te întorci, dar nu poți. Încet, încet, suful te lasă să înaintezi singur, zburând către cerul înroșit, urmat de freamătuil vieții. Cu ochii studiezi, nemîșcat, Raiul în care ai păsit. Bolta pictată de un artist beat de dragoste strălucește ca zâmbetele ce au rămas în urmă, ca râsetele împărțite, ca săruturile furate, ca obrajii îmbujorați. Moartea ți-a păstrat o singură amintire, un nume pe care l-ai iubit, un suflet care a plecat odată cu al tău.

A fost nevoie de un singur măr să cadă din copac pentru a înțelege ce este gravitația. Dar atâtea trupuri cad pe pământ și noi încă nu înțelegem ce este umanitatea. Niciodată nu am făcut-o.

De la începuturi, am privit către ceilalți cu ochii înfometăți, cu o dorință de a strivi, de a lua în stăpânire tot. Frica ne-a fost limbajul de bază, iar săngele – liantul istoriei noastre. Sunetul unei săbii care sfâșie carnea a devenit un ritual prin care am învățat să ne afirmăm existența, un simbol al puterii. Definiția puterii? Să te uiți la oameni cum își dau sufletul pentru ceva nesemnificativ pentru tine. În loc să apreciem acel tip de putere sincer, pur și respectabil, noi îl venerăm pe cel crud și orb. Ea se măsoară prin priviri reci și prin inimi împietrite, prin suflete pierdute și prin chipuri rămase fără lumină. Războiul este teatrul umbrelor, un concurs absurd al orgoliului, unde viețile cad precum picăturile de ploaie, iar suferința celor ce supraviețuiesc devine hrana celor ce vor mai mult.

Ai crede că după 2025 de ani, ne-am fi potolit setea de sânge dar, de fapt, acum suntem și mai flămânci, dornici să sfâșiem carnea și totodată să rupem oasele. Chiar și cu întreaga societate îngenuncheată, tot va exista cineva nemulțumit, care, dintr-un colț al întunericului, va râvni să aibă și cерул la picioare.

E cumplit să-ți imaginezi această scenă: o ființă umană pe un pământ rece și necruțător, trupul adunat ca într-o rugăciune, genunchii afundați în ciment, iar lacrimile fierbinți – răspunsuri la întrebările pe care nimeni nu se mai obosește să le pună. O armă îndreptată spre pieptul său, iar cel care o ține are un chip gol, transformat de tăcerea sufletelor pe care le-a înghițit.

O secundă, o ultimă răsuflare, un singur sunet, scurt și tăios, sparge o viață în mii de cioburi. Și, în acel moment, biblioteca eternă a morții primește o nouă poveste, cu promisiunea că următoarea victimă este deja căutată.

Se așterne tăcerea, dar ecoul ei e cumplit, strigătul unei lumi care a ajuns să uite de esența propriei existențe. Am uitat să fim oameni...

„DEFINIȚIA PUTERII? SĂ TE UIȚI LA OAMENI CUM ÎȘI DAU SUFLETUL PENTRU CEVA NESEMNIFICATIV”

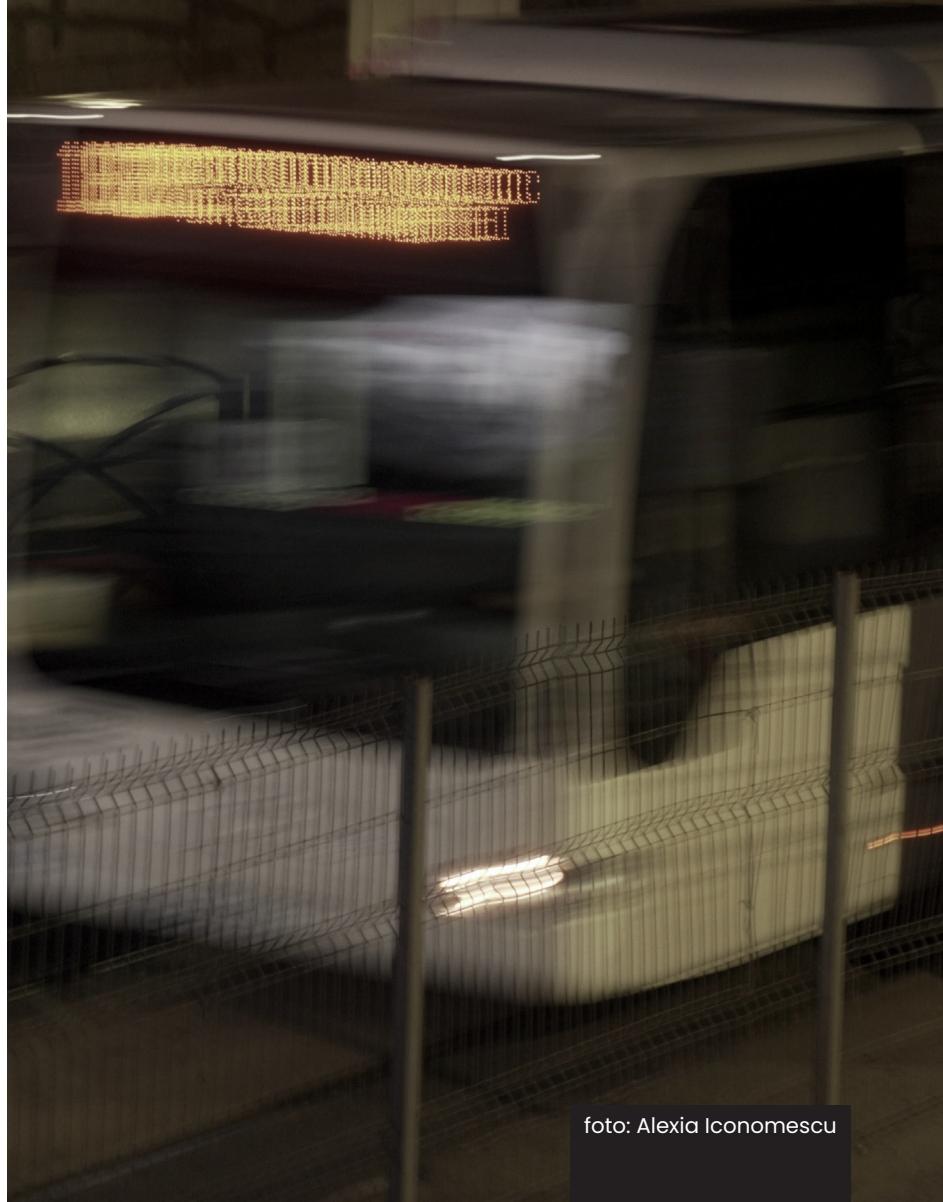

foto: Alexia Ionomescu

Fiecare fereastră

Ecaterina Corcodel

În tăcerea noptii, mergeam spre casă, pășind grăbită. Era rece, și un mic ecou se auzea după fiecare pas al meu. Strada era pustie.

M-am oprit brusc, privirea fiindu-mi atrasă de un lucru banal: un bloc. Unul ca toate celelalte, de altfel. Ceva m-a făcut să mă uit mai atent.

Mă uitam la toate ferestrele care erau luminate. La fiecare colț de cameră, la fiecare persoană, la fiecare poveste.

Mi-am lăsat privirea să alunecă peste toate detaliile din imaginile expuse pe fațada blocului.

Una din ferestre dădea spre bucătăria unei familii, o familie de patru persoane. Mama lor părea să facă clătite, în timp ce tatăl aranja masa. Fetele țineau fiecare o perie de păr în mâna și cântau împreună. Geamul era ușor deschis, iar pe lângă voci, li se auzeau râsetele. Era o atmosferă caldă, care m-a făcut să zâmbesc, pe lângă râsul molipsitor al familiei.

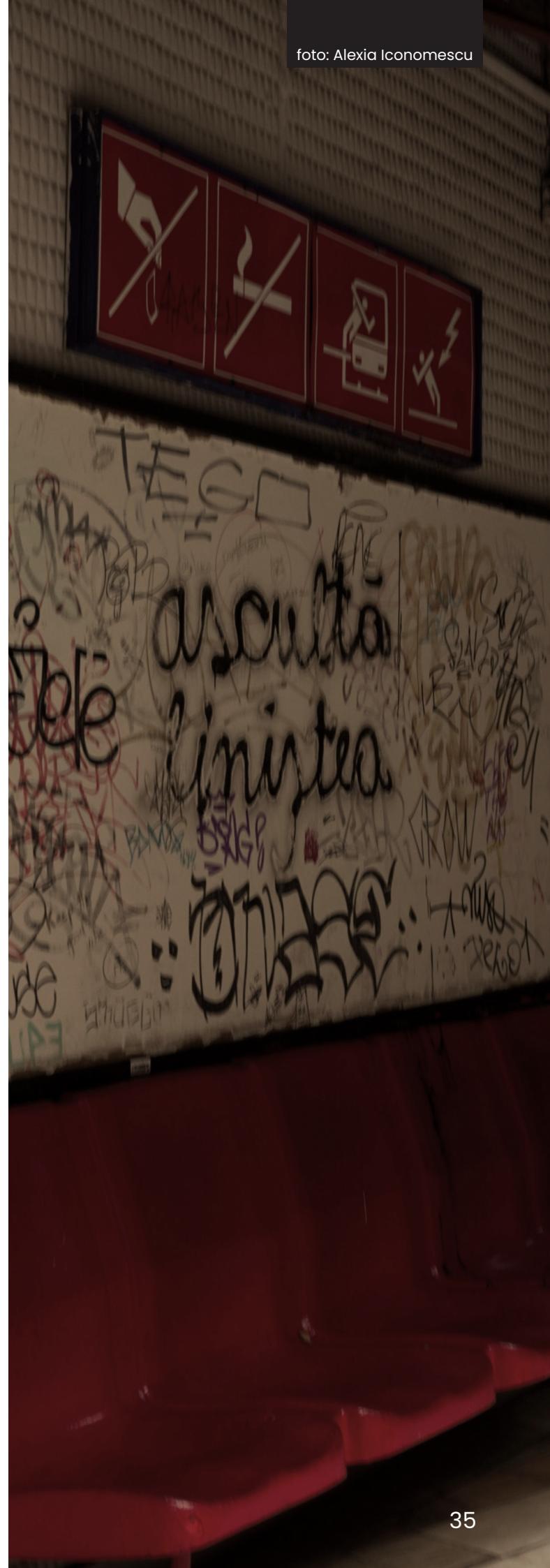
Următoarea fereastră nu părea să aibă o atmosferă la fel de voioasă. Era tot o bucătărie, dar aici, un cuplu se certa. Se vedea clar după cum gesticulau și venele care se evidențiau pe gâturile lor. Pe fețele lor se citoau frustrare și supărare. Această imagine m-a făcut să mă simt un pic tristă și am trecut rapid la următorul geam. Aici era o sufragerie plină de oameni care se jucau: râdeau, mutau pioni, se ridicau și băteau palma. Camera era plină de energie pozitivă și lucrul acesta se observa de afară, fericirea vizibilă pe chipul fiecărei persoane de acolo.

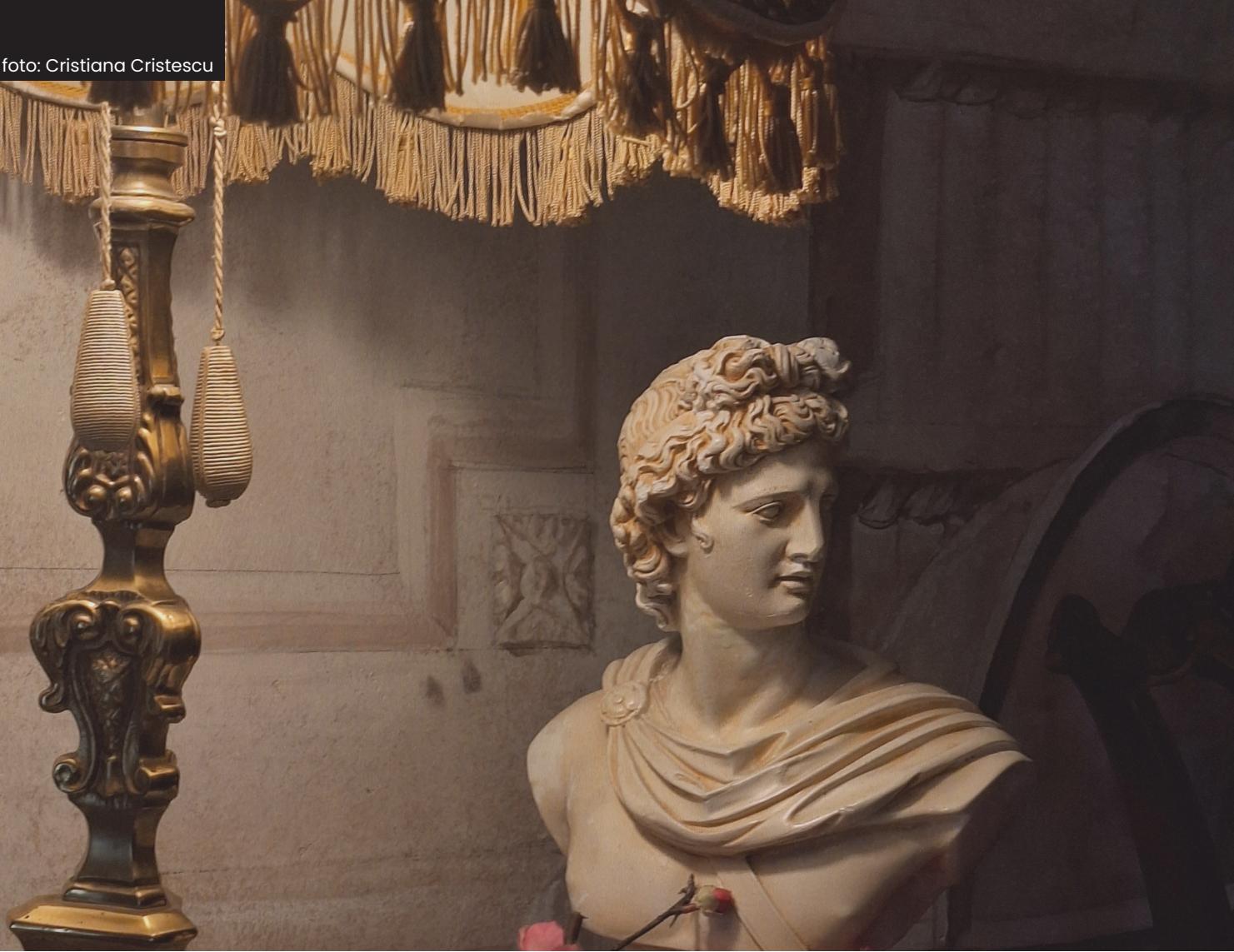
O altă fereastră se afla în dormitorul unei femei care ținea doi bebeluși în brațe și încerca disperat să-i liniștească din plâns. Mai sus de ea, din nou o sufragerie. Aici, doi bătrâni dansau vals și râdeau, un tablou care m-a făcut să zâmbesc din nou.

Lângă ei, o adolescentă stătea în patul ei și citea, având aprinsă o lumânare pe dulăpriorul de lângă pat.

Ultima fereastră era deasupra fetei, într-un dormitor, unde un Tânăr cânta la pian. Sunetul ajungea afară, iar melodia era „Sonata Lunii” de Beethoven. O piesă care se potrivea perfect cu peisajul meu, în întunericul noptii.

Am stat și am privit din nou toate ferestrele încă cinci minute, apoi am plecat, gândindu-mă căt de diferită poate fi povestea fiecăruia dintr-o singură seară.

Mundus ex carnis

Darius Drugan

Câteodată,
Când timpul îngheață
și nu mai am răbdare,
Privesc în natură și văd:
Un câmp ca solzii unui pește,
Un oraș ca nervurile dintr-o frunză,
O movilă ca o tumoră.

Dar tu le privești în dispreț
și spui că lumea este moartă.

Îți arăt un munte,
Precum corpul unui colos
îngropat pe jumătate.
Sub pielea lui roasă de vânt,
Se văd carne, os și organe.

Poți să-i vezi toate măruntaiile,
Dar tu spui că e doar rocă sterpă.

Și îți mai arăt o mare
Ca un chist imens de sevă și limfă
Ce se preling spre văi și pâraie,
Dar tu îmi spui că e doar apă chioară.

Când îți le arăt în sfârșit pe toate,
Din carne,
Os,
Lemn,
Piele,
Frunze,
Sevă
și sânge
Mi le înfășori în pânză, catifea și mătase
și mi le ascunzi pe toate.

Ce se întâmplă cu plaja iarna?

Diana Robitu

Iarna plaja e din plastic,
suspină amarnic,
poate nici nu ar trebui să existe.
Dar de ce pașii ne duc spre ea?
L-am întrebat:
„Ce se întâmplă cu plaja iarna?”
Mi-a zis, fără să mă privească:
„Iarna, marea se preschimbă,
e aprigă,
rea,
își transformă
apele în oglinzi
care dau trup întrebărilor.

Fantasmele ei colorate
se ascund în uitare.
Soarele moare pe cerul lumii,
despicat de vânt și
umple cerul cu sânge.
Iarna apusul pălește pentru noi doi,
într-un pastel târziu.”
Apoi a plecat,
iar porțile mării s-au ferecat
cu un lacăt greu.
Cu tălpile tintuite în nisipul de plastic
întreb singurătatea lacomă:
„Ce se întâmplă cu plaja iarna?”

„LINIȘTEA VINE
ATUNCI CÂND
ALEGEM SĂ NE
DESCHIDEM
SUFLETUL ÎN FAȚA
CELOR CARE NE
POT ÎNȚELEGE”

Camera emoțiilor ascunse

Ecaterina Corcodel

Am avut un vis. Nu unul obișnuit, care să pară doar o înșiruire de imagini haotice din adâncurile subconștientului. Era atât de real, atât de clar, încât părea mai degrabă un semn – ceva ce trebuia să-mi rămână întipărit în minte... ceva care să-mi dea de gândit.

Eram într-un spațiu întunecat, atât de întunecat, încât nu vedeam nimic în jurul meu. Părea a fi o cameră care nu avea sfârșit. Și totuși, în fața mea vedeam aievea o ușă. Sau poate că îmi imaginam că e... o simteam. O ușă mare... M-am îndreptat către ea, o vedeam din lemn alb. Am întins mâna și am simțit cât e de zgâriată, ciobită pe alocuri. Cu buricele degetelor am atins clanța rece și rotundă. Simteam că e ruginită... nu știu de ce. Mi-am imaginat un lucru din Al Doilea Război Mondial.

Neștiind ce altceva să fac, am stat câteva momente în fața ușii, încercând să-mi fac curaj să o deschid. Când am pus mâna pe clanță, un fior m-a străbătut. Am împins-o ușor, iar scârțâitul ei a răsunat în liniștea din jur. A intrat un dram de lumină și totuși, după ce am deschis-o, am dat peste o altă cameră. Tot întunecată îmi părea.

Când am trecut pragul, o durere cumplită m-a cuprins, de parcă ceva mă strângea pe dinăuntru, sau poate aceleași simțiri ca atunci când încasezi un pumn în stomac. Simteam lipsa acută a aerului care nu îmi mai inunda plămâni.

Un vânt puternic a împins ușa în urma mea, închizând-o cu un zgomot puternic ce m-a trezit din sentimentul de sufocare. Tipete și suspine au început să se audă, venind din toate colțurile încăperii. Simteam că mă înconjoară. Mi-am acoperit urechile și am căzut în genunchi, strigând după ajutor.

Deodată am văzut o lumină albastră venind de sus. Zgomotele s-au oprit, precum acea durere insuportabilă. Mi-am îndreptat privirea spre tavan și am observat un glob plutitor de sticlă care cobora ușor, având un lichid albastru care strălucea. S-a oprit în fața mea. Era ceva ce nu mai văzusem vreodată și, deși era paranormal tot ce se întâmpla, nu

îmi era frică. Globul se aprobia de mine, iar ceva îmi șoptea să îl iau și să îl sparg. Am luat globul în mâini și l-am aruncat cu putere pe podea, ferindu-mi ochii de la cioburile care urmau să sări. Lichidul dinăuntru a rămas însă, în forma globului, și a început să se prelingă, picătură cu picătură, în același timp auzindu-se și suspinele care m-au surprins la intrare. Am observat ceva ciudat: încăperea se mai luminase puțin și se vedea cum vin, din toate părțile, mai multe globuri. Unul roșu care avea cuvinte ce se învârteau în interiorul său. Un altul, portocaliu, care părea să aibă ochi care mă priveau fix. Unul mov care părea să aibă în interiorul său o gaură neagră, unul galben mă orbea cu strălucirea lui, iar altul verde – cu cruzimea lui de primăvară. Am reușit să conștientizez foarte repede particularitățile fiecărui și acest lucru m-a speriat și mai tare, mai ales când pe rând au început să se izbească de podeaua de sub mine.

Când ultimul glob s-a spart, nu mai eram într-o cameră întunecată. Eram în mijlocul unei curți, cu iarbă verde și deasă, luminată de soare. Era liniște, era frumos, iar durerea pe care am simțit-o când am intrat în acea cameră s-a transformat în liniște.

Nu știu cum, dar atunci am înțeles că globurile sparte reprezentau emoții – ură, tristețe, furie, frică – sentimente pe care mulți dintre noi le păstrăm ascunse adânc în suflet. Emoții care, ținute captive prea mult timp, se transformă în poveri grele, în dureri, în umbre. Dar atunci când alegem să le eliberăm, într-un loc sigur, când avem curajul să vorbim despre ele cu cineva de încredere, acel întuneric începe să dispară.

Eliberarea nu înseamnă doar renunțarea la durere, ci și înțelegerea a ceea ce simțim. Nu suntem făcuți să ducem toate greutățile singuri. Uneori, liniștea vine atunci când alegem să ne deschidem sufletul în fața celor care ne pot înțelege și sprijini.

”TÎMPUL NE-A ÎNVINS DIN NOU.”

Maybe in May

Miruna-Maria Silian

I've only now come to understand why May is called as it is,

Cause everything may or may not go as you wish or please.

It may be windy, or even snow,
And back to you I may not ever go.

It may be hot, too warm to even breathe,
At the same table as you I may not ever sit.

There may be foggy mornings, seeing nothing in close sight,

May you realise the grass isn't as green without me, on that other side.

There may even rain, heavily or not from time to time,

And I may have so many other things to say to you, but unfortunately they don't rhyme.

Treceri

Maria-Cristiana Cojocea

Bradul nu a mai fost aprins de zile bune.

Spiritul Crăciunului a dispărut
Odată cu venirea Sfârșitului

Și deplângem fericire în uitare
(Timpul ne-a învins din nou).

Roșu, verde, albastru, galben,
Sânge, viață, moarte, lumină,
Frică, moarte, morți, întuneric,
Aceeași sete de copilărie din nou și din nou,
Infinită, interzisă, acidă, roz.

Dar e prea târziu
(Timpul ne-a învins din nou).

**„AM DESCOPERIT PASIUNEA
PENTRU SCRIS CA PE
ORICE JOC: TREPTAT, CU
PASIUNE PENTRU CONFLICT
ȘI CURIOZIATE PENTRU
DEZLEGAREA LUI”**

– Doina Ruști

DOINA RUȘTI

▪ **Ce autori v-au influențat în formarea stilului?**

Mai întâi am citit proză realistă, balzaciană, apoi am descoperită literatura fantastică, în special pe cea sud-americană, cu precădere influențându-mă Gabriel García Márquez, Llosa, Adolfo Bioy Casares, Asturias și în mai mică măsură Borges. Am citit cu pasiune Faulkner, lăudându-l ca model în scrierile mele de început. M-a răvășit Dostoievski. A fost importantă întâlnirea cu Lawrence Durrell, dar și cu John Fowles. Mi-a dat curaj Umberto Eco. Iar dintre scriitorii mai noi, am citit-o cu relaxare pe Ulițkaia, am admirat incipitul romanului *Zuleiha deschide ochii* - Guzel İahina, m-a entuziasmat experimentul din *Luarea Ismailului* de Şişkin sau soluțiile epice ale lui Roberto Bolaño. Dar în subsolul literaturii mele se află risipită literatura Antichității greco-latine, jocurile de conflict ale Renașterii, mesajul ocult al romanelor medievale.

▪ **Cum începeți un roman? De la o imagine, un personaj, o întâmplare?**

De cele mai multe ori, totul începe cu o emoție. Apoi apare silueta unui personaj, circumstanțele apropietății lui, conflictele posibile. Dar nu mă apuc de scris decât după multe luni, când povestea este încheiată în mintea mea.

▪ **Ce mesaj ați dorit să rămână cu cititorul după ce închide o carte scrisă de dumneavoastră?**

Că totul este aventură care merită trăită integral.

▪ **Cum ați descoperit pasiunea pentru scris?**

Ca pe orice joc: treptat, cu pasiune pentru conflict și curiozitate pentru dezlegarea lui.

▪ **Ce v-a inspirat să scrieți primul roman?**

Primul meu roman a venit după multe proze scurte și a fost *Fantomă din moară*. Punctul declanșator l-a constituit explozia de la Cernobâl, din 1986. În jurul ei a crescut povestea, treptat, pe parcursul a doi ani.

▪ **Ce sfat aveți pentru un elev care vrea să devină scriitor?**

Să nu se teamă de greșeli. Să citească mult, și să acționeze în direcția aventurii, fără sfaturi, fără precauții.

▪ Dacă v-ați întâlni cu dvs. din adolescență, ce i-ați spune?

Aș prefera să nu mă întâlnesc, dar dacă s-ar întâmpla, nu i-aș altera drumul descoperirii, nu i-aș spune nimic.

▪ Există vreo carte a dumneavoastră care vi se pare cea mai apropiată de suflet? De ce?

„Ferenike” este, poate, cea mai apropiată, pentru că personajul principal sunt chiar eu. Am scris-o cu sinceritate, cu bucurie, ca de obicei, dar și cu dorința de a împărtăși convingerea mea că povestea nu se află sechestrată în timpul trecut, ci are forță doar prin ramificațiile ei către un viitor nesfârșit.

▪ V-a fost vreodată teamă să publicați o carte?

Nu. În copilărie am avut un moment de groază înainte de a ieși pe scenă, să-mi spun pozia de la srebarea anuală. Dar după ce am ajuns în fața publicului, am realizat ce forță extraordinară subzistă în actul expunerii. Cum să crești, cum să capeți încredere în tine, dacă nu există nimeni care să aibă nevoie de tine, să te aprecieze sau să te asculte, fie și numai pentru o scurtă perioadă de timp?

▪ Credeti în „inspirația bruscă” sau scrisul vine mai degrabă din munca și disciplină?

Cred doar în emoție. Nicio muncă nu are valoare dacă nu e făcută cu pasiune, iar în spatele pasiunii se află emoția capabilă să crească, bucuria și tulburarea de a te fi implicat în ceva, într-o acțiune oricât de neînsemnată.

▪ Care a fost cel mai greu moment din viața de scriitor și cum l-ați depășit?

Cel mai greu? Nu știu dacă am luat-o aşa. Pentru mine literatura fiind joc, m-am lăsat în semă bucuriilor lui, fără să o tratez ca pe o încercare. Literatura nu seamănă cu muncile lui Hercule, ci cu plăcerile, micile plăceri ale lui Cupidon.

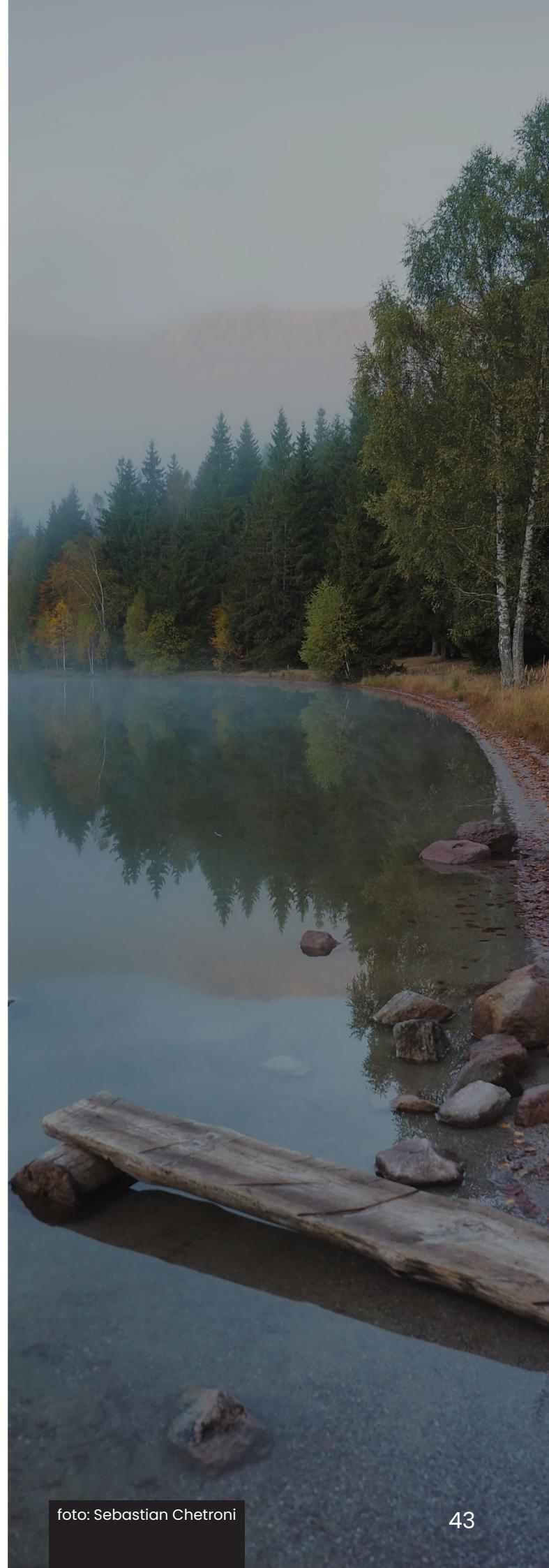

foto: Sebastian Chetroni

ADRIAN SANDU

**CURAJ,
MODESTIE,
VIZIUNE**

foto: Sebastian Chetroni

- **Cine este domnul Adrian Sandu? Vă rugăm să ne spuneți câteva cuvinte despre dumneavoastră. Cum sunteți, atât în plan personal, cât și în mediul de afaceri?**

M-am născut în Galați în anii '70, am absolvit Liceul „Vasile Alecsandri” sau CNVA în 1990, chiar după revoluția din Decembrie '89, când totul în jurul nostru se schimba cu viteză și în niște direcții greu de anticipat. De la terminarea liceului m-am mutat în București, sunt căsătorit și am o fiică care tocmai absolvia masterul în Anglia. Pe parcursul carierei, am fondat și conduc un număr de patru companii care împreună au peste 350 de angajați și o cifră de afaceri de peste 200 milioane de lei.

- **Aveți o companie, lider de piață, în industria în care activați. Cum ați reușit această performanță?**

Total a început cu identificarea și valorificarea unei oportunități majore în economia românească. Absolvind Facultatea de Electronică și Telecomunicații a Politehnicii din București în 1995 am avut șansa să iau parte la lansarea primelor rețele mari de telefonie mobilă din România. A fost un moment cheie în dezvoltarea României din anii '90, pe care nu știu cât îl cunosc sau îl conștientizează azi cei din tânără generație. În zilele noastre este ceva obișnuit să putem accesa prin intermediul unui telefon mobil pe oricine sau să avem acces la internet, filme, muzică, rețele sociale de oriunde ne-am afla. Să revenim însă puțin în 1996, anul lansării „Mobil Rom” (Orange-ul de azi) și „Connex” (Vodafone-ul de azi). Pe lângă o rețea de telefonie mobilă analogică, care, datorită prețurilor foarte mari, era accesibilă unui număr extrem de redus de abonați, pentru marea masă a românilor exista doar o rețea de telefonie fixă, Romtelecom, iar telefonul fix era disponibil, în general, în orașe. Mai mult, cei care doreau să își instaleze un telefon așteptau luni, poate chiar ani. O mare parte dintre noi eram abonați cuplați (adică doi pe același fir), trebuind să așteptăm să termine de vorbit „cuplajul” pentru a putea apela pe cineva sau pentru a putea fi apelați. În acest context dificil, vă puteți da seama ce oportunitate a fost apariția telefoniei mobile în România anilor '90, mai ales că îți permitea să fii găsit oricând și oriunde, doar purtând telefonul cu tine.

În acest context, am dezvoltat de la zero un departament responsabil cu construcția de rețele de telecomunicații în cadrul firmei în care lucram. După absolvirea în 2002 a unor cursuri de Executive MBA organizate la București, în parteneriat cu University of Washington din Statele Unite, am lansat alături de alți doi parteneri „Asgo Telecom”, o firmă specializată în dezvoltarea și întreținerea rețelelor de telecomunicații. Beneficiind și de faptul ca Asgo Telecom a fost un spin-off al departamentului pe care îl construise de la zero încă din 1996, compania a avut rezultate remarcabile chiar din anul lansă-

rii. Succesul rapid, mai ales la vîrste fragede, este destul de greu de gestionat și aici foarte importantă este o altă trăsătură la care țin mult: modestia.

De ce cred că modestia este foarte importantă în viața unui antreprenor, dar și a oricărui om în general? Pentru ca eu consider că te ajută cel mai mult să gestionezi corect succesul. Succesul e ceva care te îmbată foarte ușor, te face să te crezi invincibil, să îți supraestimezi calitățile și posibilitățile, iar asta este o capcană în care mulți cad, o capcană care te poate conduce rapid către eșec. Mai mult, succesul în afaceri îți dă și putere, putere care de multe ori corupe, iar asta te ajută să înțelegi cine ești și cine vrei să fii cu adevărat. Chiar Lincoln spunea: „If you want to test a man's character, give him power”.

Revenind la ce spuneam despre calități, un dozaj corect între modestia care te ține cu picioarele pe pământ și curajul care te împinge permanent înainte este rețeta de succes care m-a ajutat să-mi dezvolt afacerea în toți acești ani, să o transform într-un lider de piață și să o mențin profitabilă chiar și în anii din criza economică din jurul lui 2008 sau din perioada COVID.

▪ Care sunt cele mai importante abilități și competențe necesare unui Tânăr antreprenor?

Cred că pe unele deja le-am menționat anterior (curaj, dar însotit de o doză de modestie). Perseverența este, de asemenea, foarte importantă pentru că viața de antreprenor, care în cazul meu s-a împletit cu cea de manager, nu înseamnă doar victorii și momente bune, ci vine și cu nenumărate provocări. Există momente în care trebuie să ieși decizii grele, momente în care perseverența și dărzenia sunt cele care te mențin pe drumul cel bun, chiar și când totul în jurul tău pare că se scufundă. Foarte importantă este, de asemenea, vizuarea de ansamblu asupra afacerii și a mediului în care acționezi, mai ales că de multe ori problemele de zi cu zi tind să te sufoce și să nu îți lase timp să vezi perspectiva. Numai conștientizând perspectiva vei putea să te menții pe drumul cel bun, identificând din timp noi oportunități care te pot ajuta să te dezvolți sau primejdii care îți pot amenința afacerea.

▪ Care este cel mai valoros sfat de business sau de carieră pe care îl-ați putea da elevilor din CNVA?

Le-aș recomanda să se gândească la ce le-ar plăcea să facă în viață. Stagiile de internship/ practică în diverse companii îi pot ghida mult mai bine și îi pot ajuta să se convingă dacă ceea ce consideră ei că le-ar plăcea să facă e real sau e o simplă impresie. Este foarte important în viață să faci ceea ce îți place și ce îți se potrivește. Este esențial, pentru că muncind cu drag ai spor și poți mai ușor să atingi maximul de performanță în viața profesională. Nu

trebuie să te sperii dacă nu ajungi din prima să faci ceea ce îți place, pentru că prin mici ajustări și perseverență ai șanse mari să corectezi direcția pe parcurs. De asemenea, i-aș sfătu pe elevii CNVA să caute permanent să se dezvolte personal, prin studii organizate sau în mod autodidact. E un proces care nu te ajută doar în carieră, dar te face și să te simți împlinit.

▪ Care este recomandarea dumneavoastră: carieră sau antreprenoriat?

Nu le consider întotdeauna disjuncte. La început, cu siguranță că ajută mult o perioadă de experiență profesională într-o companie cu structuri și reguli bine definite, pentru că te învață atât modul profesionist de lucru bazat pe proceduri, cât și care sunt relațiile profesionale în toate direcțiile: superiori, subalterni, clienți, furnizori, etc. Munca într-o companie te învață și cum să te acomodezi diverselor situații întâmpinate în echipele în care lucrezi, te ajută să-ți confirmi ceea ce dorești cu adevărat să faci mai departe, cât și aptitudinile pe care le ai în domeniul. Abia după măcar un an sau doi de experiență aș recomanda să te gândești la posibilitatea de a-ți lansa propria companie, dar numai după ce ai identificat o oportunitate reală în piață, după ce ai evaluat care sunt șansele de succes și după ce îți-ai făcut un plan de afaceri. Mai mult, fii pregătit să te adaptezi din mers în funcție de ce îți spune piata. De asemenea, fii pregătit și de un posibil eșec (se știe că multe startup-uri sunt sortite eșecului, dar marea majoritate eșuează din cauză că nu au fost suficient pregătite să fie lansate). Dacă ești o persoană căreia îi place riscul, care se vede luând-o de la capăt chiar după ce a pierdut tot, te poți gândi la antreprenoriat. Altfel, poate e mai bine să îți continui cariera într-o companie, direcție care îți oferă mult mai multă stabilitate.

Oricum, dacă ai ales calea de a fi antreprenor, ar trebui să te gândești și la calitățile tale de manager, pentru că, măcar în primii ani după lansarea afacerii, va trebui să fii pregătit să o conduci. Ulterior, poți alege ori să rămâni manager, ori va trebui să fii capabil să alegi un manager performant căruia să-i predai conducerea. Ca să fiu sincer, în cariera mea profesională, am fost mai mult timp manager decât antreprenor și poate un mai bun manager, reușind să dezvolt afacerea atât ca volum, cât și ca profitabilitate.

DIANA CÂRLIGEANU (K.V. TWAIN)

TÂNĂRĂ TRADUCĂTOARE, FORMATĂ ÎNTRE CULTURI ȘI CONTINENTE

foto: Ana Vasian

- **În ce mod a influențat perioada liceului parcursul dumneavoastră academic ulterior?**

Am avut profesori buni la multe materii și am fost deci pregătită pentru multe posibile opțiuni în perioada post-liceală. Limba engleză, care m-a interesat în mod special, a fost predată de prof. Nicoleta Ioniță – profesoară care susținea aspirațiile elevilor. În afara liceului am studiat o vreme limba japoneză, pe care am continuat-o la Williams College (SUA), unde am avut profesoare japoneze și unde am devenit, la un moment dat, Teaching Assistant. Există totuși și arii pe care nu le-am regăsit în CNVA și care mi-ar fi plăcut, gândind retrospectiv: filozofie, istoria religiilor sau indianistică. Cred că aceste arii sunt insuficient studiate în România, în general, și exprim acest gând cu speranță că vor exista schimbări în viitor. România are experti în indianistică care sunt nevoiți să activeze în exil, e.g. Cristian Coșeru, care provine chiar din Galați, este în SUA; Florin Deleanu predă în Japonia; Bogdan Diaconescu predă la Oxford, în Anglia. Țara are multe reușite individuale, dar puține triumfuri colective, iar acest lucru mă încearcă să nespus de mult de ceva timp încocace.

- **Când ați realizat că pasiunea pentru traducere și literatură ar putea deveni o carieră profesională?**

Mi-am schimbat complet traseul profesional la 32 de ani, cu o decizie "riscantă" de a intra în sfera literară. Aveam anumite idei și am crezut că s-ar putea fructifica în timp. Știam totodată că voi scrie în engleză, deci nu urma să depind strict de piața românească – una foarte dificilă, din mai multe motive. În România sunt destui scriitori buni care sunt prea puțin promovați.

- **Ce a reprezentat pentru dumneavoastră experiența educațională din Statele Unite și din Asia? Care sunt acele elemente inedite învățate acolo care v-au fost deosebit de utile în carieră?**

Orice întâlnire cu o altă cultură este o șansă de a învăța lucruri prețioase și de a te întreba ce anume ar merita să fie copiat, preluat – și ce nu. Am apreciat cordialitatea și eficiența americanilor, care știu să lucreze în echipă întru realizarea multor proiecte. Profesori, colegi, parteneri în firme răspundeau uneori la e-mailuri chiar și la ora 2:00 noaptea. Se ajunge, totuși, la un ritm foarte intens de lucru în sectorul privat și în lumea academică din SUA. (Ca o comparație, în România sunt multe blocaje, date chiar și de faptul că mulți nu răspund la e-mailuri profesionale.) Contactul cu Asia m-a ajutat să intru în zone pe care le-am cercetat tot mai mult și pe care voi încerca să le fructific în literatură: budism, Jainism, hinduism. Știința a început să confirme lucruri cunoscute în Antichitate: sufletul nemuritor, reîncarnarea (ciclul saṃsāra), diferența dintre minte și creier. Se poate vedea, ca un singur exemplu, neurochirurgul Michael Egnor pe ultimul subiect dintre acestea. Nu toți oamenii din sectorul cultural sunt preocupăți de adevărurile ultime, dar eu sunt dintre cei care le-au căutat, întrucât posed o mare curiozitate intelectuală și prefer adevărul oricăror dogme. Ceea ce gândim, pe multe teme, afectează profund felul în care ne înțelegem pe noi însine, raporturile cu alții, și viața (temporară) pe Terra. Ca un comentariu societal despre Asia, sau cel puțin despre Japonia, pot spune că am văzut mult respect pentru educație și pentru purul merit: cel academic, intelectual, moral. În România s-a prăbușit ierarhia valorică și mă tem că se fac mulți adulți vinovați de starea de fapt. (Nu spun că se cere să admirăm inteligența rece, lipsită de moralitate: aceea a făcut, și ea, mult rău României și lumii în general.)

- **Ce v-a determinat să alegeți Statele Unite pentru continuarea studiilor și, ulterior, Japonia pentru aprofundarea specializării?**

Decisem prin clasa a X-a că aş dori să intru la o facultate în SUA și am canalizat multe eforturi în acea direcție. Cred că dorința a ținut de ceea ce aflasem despre calitatea universităților de top ale Americii: se pot studia/cerceta multe arii interesante acolo, există și posibilitatea interacțiunii cu studenți inteligenți din multe țări și deci se pot obține perspective, deschideri, lecții interesante. (Există, recunosc, și riscul desprinderii de țara natală.) În Japonia am fost în două perioade diferite: am petrecut un semestru la Universitatea Waseda în anul III de facultate și mai târziu, când eram masterândă la Harvard, am făcut un internship la o bancă din Okayama. Au fost șanse de a-mi îmbunătăți japooneza și de a deveni mai familiară cu reala Japonie – care rămâne un tărâm de fascinație și studiu pentru mine.

- **Ce v-a motivat să traduceți opera lui Mihai Eminescu și cum ati resimțit responsabilitatea de a fi una dintre persoanele care au oferit o versiune în limba engleză a scierilor sale?**

Am început să-l traduc pe Eminescu ca un exercițiu de timp liber, în ianuarie 2020. M-am întrebat, pur și simplu, dacă mi-ar ieși bine o asemenea traducere. (Eram deja familiară cu unele traduceri anterioare în engleză.) Am fost mulțumită de rezultate, am tradus tot mai mult, am trimis traducerile unor reviste, și am gândit la un moment dat că aş putea realiza Integrala Poetică în limba engleză: demers de mare valoare, mi s-a părut, atâtă vreme cât o asemenea Integrală nu există pe piața culturală a lumii. Mă bucur că am putut iniția demersul, prin publicarea volumului bilingv de Sonete/Sonnets la Editura Eikon, o editură care chiar sprijină creatorii României și merită apreciere. Eminescu este centrul sau înima canonului românesc, cum frumos a spus dl. Theodor Codreanu, și fără el nici nu poate fi conceput acest canon. Este, într-adevăr, o mare responsabilitate să-l traduci în altă limbă: există lecții diferențiate chiar în limba română și sunt totodată cazuri în care nu este ușor să fii sigur de sensul unei sintagme sau propoziții. Un exemplu: „basmele copile cresc” din „Memento mori” (prima strofă) are un dublu sens posibil: „basmele acompaniază copile crescând” sau „basmele tinere se amplifică”. Prin niște cercetări de eminescologie am concluzionat că sensul este cel de-al doilea, „copile” fiind epitet pentru „basme”... O traducere implică, în primul rând, această clarificare a sensului. Apoi se cere ca traducătorul să fie cât de fidel posibil în redarea altor aspecte: prozodia, limbaj, spirit. Sunt cazuri în care ajută mult unele note explicative – și de aici chiar ideea mea de a include un aparat cri-

tic: mă ajută să onorez creația eminesciană după cum merită și facilitează, pentru toți cititorii, înțelegerea omului și creatorului Eminescu.

- **Care au fost cele mai mari provocări întâmpinate în traducerile anterioare și cum ati reușit să le depășiți?**

Nu știu exact ce gândesc (sau au gândit) ceilalți traducători despre dificultățile întâmpinate... Acestea depind, bineînțeles, și de limba-țintă și posibilitățile ei. În engleză există uneori dificultăți în găsirea rimelor; în acele cazuri poți, de pildă, să vezi dacă te ajută plasarea unui epitet după substantiv, soluție perfect acceptabilă în engleză, mai ales în poezie. Ca ilustrare: poți modifica „a bright sky” în „a sky bright”. Ca principiu general, ajută stăpânirea unui număr cât mai mare de cuvinte și idiomuri din limba-țintă. Am folosit verbul perpend pentru titlul sonetului Pe gânduri ziau...”. Este unul mai rar, pe care probabil nu-l cunosc toți vorbitorii de engleză. Termenul gândire ar putea fi tradus, în funcție de context, în oricare dintre formele: thought, reason, reasoning, cogitation, mentation. Pentru Eminescu, un creator de cel mai înalt nivel, un traducător trebuie să posedă competențe serioase în limba-țintă și să-și folosească întreaga ingeniozitate, arătând totodată mult respect pentru textul original. Astă încerc să fac în permanență.

- **Ce sfaturi le-ați oferit tinerilor care aspiră să urmeze o carieră în domeniul traducerii literare?**

Poate că ar trebui să răspund peste 10-20 de ani, când eu însămi aş fi în alt punct al carierei mele... Nu știu dacă se poate trăi numai din traduceri; mulți oameni din sfera culturală combină activități: profesorat, jurnalism, eseistică, proză, poezie, traduceri. Multe proiecte valoroase primesc finanțare redusă sau nu primesc nimic, și mulți oameni valoroși lucrează pe sume modice și chiar fac mult voluntariat. Nu cred că există domeniu de activitate în care să se facă atât de mult voluntariat ca în cultură! În România s-a tradus și se traduce destul de mult din alte limbi înspre română, dar direcția inversă (prin care se promovează patrimoniul nostru cultural) nu prea a fost susținută, inclusiv prin finanțare: aspect deosebit de important. Valorile țării (care au existat mereu) există în van dacă sunt lăsate, printre-o mare indiferență și pasivitate, să devină un soi de valuri care se sparg de stânci... Experiența mea de viață m-a informat că prețuirea, respectul, aprecierea sunt la nivel de simulacru la mulți români. Există o nevoie stringentă de acțiune concretă... Pentru Eminescu și cultura română sunt încă multe de făcut. Poporul român a învățat multe de la cel american, dar nu a învățat solidaritatea: rămâne, și aceea, un vis de împlinit.

